

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΑΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2013 ΕΤΟΣ 63^{ΟΝ} ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 975 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Λαμπρός ὁ ἑορτασμός τῶν Ἁγίων Θεοφανείων ἐν Πειραιεῖ

Ἅγια Θεοφάνεια 2013 με το πατρίο ημερολόγιο

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 2013

Παρά τὰς προβλέψεις τῆς μετεωρολογικῆς ὑπηρεσίας περὶ βροχοπτώσεων εἰς τὸν Πειραιᾶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, ἡ πρωΐα τοῦ Σαββάτου 6/19 Ἰανουαρίου ὑπῆρξε ἠλιόλουστος καὶ τοῦτο ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν εἰς χιλιάδας εὐσεβῶν γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν νὰ διατρανώσουν τὴν προσήλωσίν των εἰς τὰς πατρῶας παραδόσεις εἰς τὸν πρῶτον λιμένα τῆς χώρας.

Αγία Θεοφάνεια 2013 με το πατρίο ημερολόγιο

Ἡ μεγαλοπρεπὴς λιτανευτικὴ πομπὴ ἐπορευθῆ, συνοδεῖα 6 φιλαρμονικῶν, ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου Καμινίων εἰς τὴν ἠντρεπισμένην ἐξέδραν, ὅπου ὡς συνήθως ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἀναμενούσης φιλαρμονικῆς τοῦ Λιμενικοῦ σώματος.

Αγία Θεοφάνεια 2013 με το πατρίο ημερολόγιο

Εὐχάριστον ἔκπληξιν προεκάλεσε ἡ παρουσία σκάφους τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸ μέσον τοῦ Κεντρικοῦ Λιμένος τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε ὑδάτινον ἀψίδα τιμῆς ἕνεκεν διὰ τὴν Ἑορτὴν.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος προεξήρχε τῆς ὅλης τελετῆς περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ὀκτῶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τὰ Θεοφάνεια ἐορτάσθησαν λαμπρῶς ἐπίσης ἐν Θεσσαλονίκῃ, Χαλκίδι, καὶ Νέα Ὑόρκῃ ὑπὸ τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν καθὼς καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ἐφημερίων εἰς τὰς ὑπολοίπους περιοχάς.

(Ἐπάνω & κάτω, Κατάδυσις Τ. Σταυροῦ εἰς τὸν Λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης)

Ἀριθμὸς Πρωτ. γ-1739

ΠΑΡΑΙΝΗΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τοὺς Πανοσιωτάτους καὶ Αἰδεσιμωτάτους
Κληρικούς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Πανοσιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι Πατέρες,

Χάρις τοῦ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶη μετὰ πάντων ἡμῶν.

«Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω», διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α' Κορινθ. ΙΔ' 40), διότι τάξις συνέχει τὰ σύμπαντα, τὰ ἐπουράνια τε καὶ τὰ ἐπίγεια. Ἐξόχως δὲ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά ὀφείλει νὰ τηρηθῆται τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Καὶ εἰδικώτερον ἀναφερόμεθα εἰς ἓνα θέμα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας τὸ ὁποῖον χρήζει ἐπιμελείας. Ἐσχάτως παρετηρήθη τὸ φαινόμενον ἐνίων Κληρικῶν, νὰ ἐξέρχονται ἐκ τῶν ὁρίων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκουν, μεταβαίνοντες εἰς ἑτέρας ἐπαρχίας λειτουργοῦντες, ἐξομολογοῦντες, κείροντες μοναζούσας, κηρύττοντες κ.λπ. ἄνευ τῆς εὐλογίας τοῦ Ἐπισκόπου τῶν ἢ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς κατὰ τόπον ἐπαρχίας εἰς τὴν ὁποῖαν μεταβαίνουν. Δεδομένου τοῦ ὅτι ἡ τήρησις τῆς κανονικῆς τάξεως ὀφείλει νὰ ἀποτελεῖ ἓν χαρακτηριστικὸν τοῦ προτύπου τοῦ Γνησίου Ὁρθοδόξου Κληρικοῦ, καλοῦμεν ὑμᾶς εἰς τὴν πιστὴν τήρησιν τῶν σχετικῶν κανονικῶν διατάξεων, πρὸς ἀποφυγὴν σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν καὶ δημιουργίαν ἀρνητικῶν ἐντυπώσεων, ἐξ αἰτίας ὀλίγων περιστατικῶν τὰ ὁποῖα παραβλάπτουν τὴν ἐξιδανικευμένην εἰκόνα τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν γένει.

Ὅσον καὶ ἐὰν θεωρεῖται αὐτονόητον ὅτι σχεδὸν πάντοτε θὰ παρέχεται ἡ τοιαύτη εὐλογία ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων (τοῦ οἰκείου τοῦ Κληρικοῦ καὶ τοῦ ἐπιχωρίου τοῦ τόπου τῆς μεταβάσεως), δὲν πρέπει νὰ παρακάμπτηται ἡ κανονικὴ τάξις. Εἶναι γνωστὴ ἄλλωστε ἡ ρῆσις τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου:

«Μηδεὶς χωρὶς τοῦ Ἐπισκόπου τι πρᾶσσέτω τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκείνη βεβαία εὐχαριστία ἡγείσθω, ἡ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον οὔσα, ἢ ᾧ ἂν αὐτὸς ἐπιτρέψῃ. Ὅπου ἂν φανῇ ὁ Ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τό πλῆθος ἔστω ὥσπερ ὅπου ἂν ἦ Χριστός Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία. Οὐκ ἐξὸν ἐστὶν χωρὶς τοῦ Ἐπισκόπου, οὔτε βαπτίζειν, οὔτε ἀγάπην ποιεῖν· ἀλλ' ὁ ἂν ἐκεῖνος δοκιμάσῃ, τοῦτο καὶ τῷ Θεῷ εὐάρεστον, ἵνα ἀσφαλές ἢ καὶ βέβαιον πᾶν ὃ πρᾶσσεται» (Πρὸς Σμυρναίους VIII). Καὶ

ἀλλαχοῦ: «Καλῶς ἔχει, Θεὸν καὶ Ἐπίσκοπον εἶδέναι, ὁ τιμῶν Ἐπίσκοπον ὑπὸ Θεοῦ τετίμηται· ὁ λάθρα τοῦ Ἐπισκόπου τι πράσων τῷ διαβόλῳ λατρεύει» (Πρὸς Σμυρναίους IX).

Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Θεῖοι Πατέρες ἐθεσμοθέτησαν ὡς νόμον τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀδειαν τοῦ Ἐπισκόπου διὰ τὰς ἱεροπραξίας καὶ ἐν γένει τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐνεργείας τῶν Πρεσβυτέρων: «Οἱ πρεσβύτεροι, καὶ οἱ διάκονοι, ἄνευ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου μηδὲν ἐπιτελείωσαν· αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ πεπιστευμένος τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν λόγον ἀπαιτηθησόμενος» (ΛΘ' Ἀποστολ.). «Τοὺς πρεσβυτέρους μηδὲν πράττειν ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ ἐπισκόπου» (ΝΖ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ). Εἰδικώτερον δὲ διὰ τὰς κουρὰς τῶν Μοναζουσῶν ὅτι αὐταὶ γίνονται ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου: «χρίσματος ποιήσιν καὶ κορῶν καθιέρωσιν ὑπὸ πρεσβυτέρων μὴ γίνεσθαι(...)» (κανὼν ζ' Καρθαγένης) ἢ –κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου- καὶ ὑπὸ Πρεσβυτέρου ἀλλ' ὅπωςδήποτε κατόπιν ἀδείας τοῦ Ἐπισκόπου.

Ἐπιπροσθέτως ἐπισημαίνομεν εἰς τοὺς Κληρικούς τοὺς ἔχοντας τὸ ὀφθίκιον τῆς Πνευματικῆς Πατρότητος, ὅτι ἡ ἐξομολόγησις καὶ καταλλαγὴ τῶν μετανοούντων εἶναι ἴδιον τοῦ Ἐπισκόπου, τὸ ὁποῖον ἔχει παραχωρηθῆ καὶ εἰς τινὰς τῶν Πρεσβυτέρων διὰ νὰ ἐπιτελοῦν. Τοῦτο πρέπει νὰ πράττουν μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ πολλῆς διακρίσεως, δίχως νὰ ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς οἱ ὁποῖοι ἐξομολογοῦνται εἰς αὐτοὺς νὰ κοινωνοῦν μόνον ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν.

Ἐπιδαψιλεύοντες δὲ ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ὑμῖν τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, εὐχόμεθα διὰ τὴν εἰς τὸ μέλλον πιστὴν τήρησιν τῆς εὐταξίας καὶ ἐκ μέρους τῶν ὀλίγων ἐκείνων Κληρικῶν οἵτινες δὲν ἔδιδον τὴν δέουσαν προσοχὴν μέχρι τοῦδε, ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῶν ἐπερχομένων ἑορτῶν, εὐχόμεθα πᾶσιν ὑμῖν Καλὸν Πάσχα.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,ΒΙΓ' τῇ 10η/ 23 η Ἀπριλίου

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀριθμός Πρωτ. γ- 1741

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 2013

Παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλεὺς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτῆ, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα,

Ἡ ἑορτὴ τῆς Αναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ λαμπρότερα πανήγυρις διὰ τοὺς Ἕλληνας ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς. Διὰ τοῦτο καὶ «Λαμπρὴ» ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ ἑορτὴ ἑορτῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων ὅπως ψάλλομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Πῶς, ὅμως, ἑορτάζομεν τὴν μεγαλυτέραν ἑορτὴν τῆς Ὀρθοδοξίας; Ἄς ἴδωμεν κάποια δείγματα τοῦ ἑορτασμοῦ. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος αἱ μεγαλοπόλεις «ἀδειάζουν» ἀπὸ πληθυσμόν. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην εἰς τὴν Ἑλλάδα πραγματοποιεῖται ἡ ἐτησίᾳ ἔξοδος. Ὅπως οἱ Ἑβραῖοι ἔφυγον ὀμαδικῶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οἱ Ἕλληνες πραγματοποιοῦν τὴν ὀμαδικὴν τῶν ἔξοδον κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Θεσσαλονίκην κατευθυνόμενοι πρὸς τὰ χωρία, τοὺς τόπους καταγωγῆς των. Ἄλλοτε, ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἐγκατεστάθησαν πλέον εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, συνέρρεον κατ' ἔτος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πάσχα. Τότε εἰς αὐτοὺς ἦτο κεντρομόλος ἡ τάσις, συνέρρεον εἰς τὸ κέντρον. Σήμερον διὰ τοὺς Ἕλληνας εἶναι φυγόκεντρος, ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κέντρον. Μεταβαίνουν εἰς τὰ χωρία τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας διὰ νὰ ἑορτάσουν τὸ Πάσχα μετὰ τῶν συγγενῶν των συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ.

Ἀγαθὴ ἡ ἐπιθυμία. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ ἐδῶ μία ἐπισήμανσις. Ἄς εἶναι ἡ ἐπιστροφή αὐτὴ κατὰ τὸν τρόπον καὶ ὄχι κατὰ τὸν τόπον. «Οὐ μετὰβασις τοπικὴ», ὅπως ψάλλομεν καὶ εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου. Διότι ἡ τοπικὴ μετὰβασις εἶναι

ἀδιάφορος ἀπὸ πνευματικὴν ἀποψιν, δὲν ὀφελεῖ κατ' ἀνάγκην τὴν ψυχὴν. Ἡ τροπικὴ - ὄμως- ἐπιστροφή τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ὅλων ὅσων θέλουν νὰ λέγονται Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, εἰς τὰς γνησίας παραδόσεις τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι ὄντως σωτηριώδης καὶ ὀφέλιμος. Naί, λοιπόν, ἔξοδος, ἀλλὰ ὄχι τόσο ἀπὸ τὰς μεγαλοπόλεις, ὅσον ἀπὸ τὴν βαβυλώνειον αἰχμαλωσίαν τῶν παθῶν καὶ τοὺς περισπασμούς τῆς ἁμαρτίας. Βεβαίως, ἐπιστροφή, ἀλλὰ ὄχι τόσο εἰς τοὺς τόπους καταγωγῆς μας, ὅσον εἰς τὰς πατρώας παραδόσεις τῆς πίστεώς μας.

Ἀγαθὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῶν Χριστιανῶν νὰ ἑορτάσουν τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν οἰκείων των. Ἀγαθότερα, ὅμως, ἐὰν συνεορτάσουν μετὰ τῶν ἐχόντων ἀνάγκην συνανθρώπων μας. Σήμερον, ἡ οἰκονομικὴ κρίσις, ἐπηύξησε τὸ πλῆθος τῶν ἐνδεῶν εἰς τὴν πατρίδα μας. Διὰ πολλούς, ἡ κατ' ἀνάγκην νηστεία θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ μετὰ τὸ Πάσχα. Ἡ ἐνδεια τοὺς ἔχει καταδικάσει εἰς συνεχῆ Τεσσαρακοστήν. Καὶ τοῦτο ἐνῶ ἄλλοι συμπατριῶται μας, οὐδαμῶς νηστεύσαντες κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νηστείας, θὰ ἐπιδοθοῦν ἐκ νέου εἰς τὰ πασχαλινὰ γεύματα. Ποία ἡ ἀξία τῆς καταλύσεως διὰ τοὺς μηδέποτε νηστεύσαντας; Τὸ Πάσχα δι' αὐτοὺς εἶναι μία ἀκόμη ἀφορμὴ διὰ φαγοπότια καὶ διασκεδάσεις. Εἴθε τὸ περισσεύμα αὐτῶν νὰ καλύψῃ τὸ ὑστέρημα τῶν πρώτων.

Ἀλλὰ τὸ Πάσχα εἶναι ἑορτὴ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὴ. Ἀφορμὴ διὰ πνευματικὴν χαρὰν καὶ ἀνάτασιν. Οἱ ὄντως μαθηταὶ καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ ἑορτάζουν τὴν προσωπικὴν των ἀνάστασιν. Τὴν Ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς των. Ὅπως ἀνάστασις τοῦ σώματος

είναι ή ένωσις αὐτοῦ μετὰ τῆς ψυχῆς, ἀνάστασις τῆς ψυχῆς εἶναι ή ένωσις αὐτῆς μετὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «Ἀνάστασις λοιπόν τῆς ψυχῆς εἶναι ή ένωσις τῆς ζωῆς. Διότι, ὅπως τό νεκρόν σῶμα οὔτε λέγεται ὅτι ζεῖ οὔτε δύναται νά ζῆ, εάν δέν δεχθῆ έντός αὐτοῦ τήν ζῶσαν ψυχήν καί ένωθῆ μετ' αὐτῆς ἀσυγχύτως, ὁμοίως οὔτε ή ψυχή δύναται νά ζῆ ἀφ' ἑαυτῆς (μόνη της), εάν δέν ένωθῆ μυστικῶς καί ἀσυγχύτως μετὰ τοῦ Θεοῦ (τῆς Χάριτος Αὐτοῦ), ὅστις εἶναι ή ὄντως αἰώνιος ζωή» (Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος).

Εἶθε ἅπαντες νά αισθανθῶμεν τήν πνευματικήν χαράν τῆς τοιαύτης Ἀναστάσεως έντός ἡμῶν καί σκιρτῶντες νά ψάλλωμεν:

«Αὕτη ή ήμέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καί εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ».

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,ΒΙΓ' τῇ 11η/ 24 η Ἀπριλίου

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Ἀττικῆς καί Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ

† Ὁ Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος
ΜΑΞΙΜΟΣ

† Ὁ Λαρίσης καί Πλαταμῶνος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

† Ὁ Εὐρίπου καί Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

† Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΥΛΟΣ

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Τορόντο ΜΩΨΣΗΣ

† Ὁ Χριστιανουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

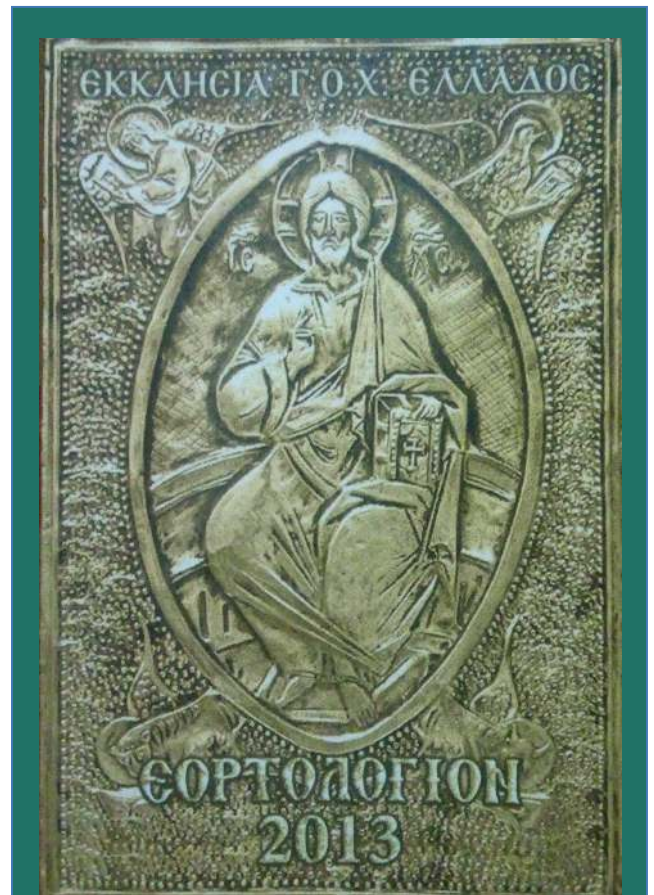
† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ

† Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

† Ὁ Πόρτλαντ ΣΕΡΓΙΟΣ

† Ὁ Βοστώνης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

† Ὁ Θεουπόλεως ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ἐκυκλοφόρησεν τό ἡμερολόγιον τσέπτης τοῦ 2013. Εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τόν λειτουργόν τοῦ θαύματος τῆς Γ' Ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Μακαριστόν Πρεσβύτερον Ἰωάννην Φλῶρον. Τό ἐξώφυλλον μιμεῖται μεταλλικόν κάλυμμα Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Προμηθευτεῖτε τό ἀπό τοὺς Ἱεροῦς Ναοὺς καί Ἱερὰς Μονὰς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐπ' εὐκαιρία διευκρινίζομεν ὅτι εἰς τὴν σελ. 30, πρὸ τοῦ μηνολογίου ἐτέθη ἀπεικόνισις τοῦ Χριστοῦ ὡς Δημιουργοῦ τοῦ κόσμου κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας διαβήτην. Τινὲς δὲ συνεσχέτισαν τὴν ἀπεικόνισιν μετὰ τοῦ τεκτονισμοῦ. Ἄν καί ἡ παράστασις προέρχεται ἀπὸ χειρόγραφον τοῦ 12^{ου} αἰῶνος, ὅτε δέν ὑφίστατο ἡ ὀργάνωσις τοῦ Τεκτονισμοῦ, ζητοῦμε συγγνώμην διότι, οὕτως ἢ ἄλλως, ὁ σκανδαλισμὸς εἰς τοὺς ἀπλουστέρους ἐγένετο καί συνεπῶς ὤφειλε ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀποφευχθῆ.

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ανακοίνωσις αποφάσεων

Ι.Σ. 8/21-1-2013

Τὴν 8/21 Ἰανουαρίου 2013 ἡμέραν Δευτέραν, εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσα τοῦ Ἱ.Ν. «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» συνεδρίασεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ ἔλαβε τὰς κάτωθι ἀποφάσεις:

1. Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Θεοφανείων ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπομένην συνεδρίαν.

2. Ἐγένετο δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν ὁ Πρόεδρος τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Νεανικοῦ Ὁρθοδόξου Συνδέσμου π. Στυλιανὸς Τομαῆς, ὅστις ἀνεφέρθη εἰς ζητήματα νεολαίας καὶ κατέθεσε τὰς προτάσεις του. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀνέθεσε εἰς αὐτὸν τὴν παρουσίασιν τοῦ ἔργου τοῦ Νε.Ο.Σ. εἰς τὴν προσεχῆ Πανελλήνιον Σύναξιν Κληρικῶν.

3. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀνέθεσεν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιον τὴν περὶ τοῦ Τυπικοῦ εἰσήγησιν εἰς τὴν προσεχῆ Πανελλήνιον Σύναξιν Κληρικῶν.

4. Ἀπεφασίσθη ἡ κοινὴ Σύναξις τῶν Ἐπιτρόπων τῶν Ἐνοριῶν τῆς Ἱεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μετὰ τῶν δύο ὁμόρων Μητροπόλεων Πειραιῶς καὶ Ἀττικῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας. Ἡ ἡμερομηνία θὰ ἀνακοινωθῆ προσεχῶς.

5. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος ἐνημέρωσε τὴν Ἱεράν Σύνοδον περὶ τῆς πρώτης κοινῆς συσκέψεως τῶν ἐπιτροπῶν διαλόγου μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων. Ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἐγκάρδιον καὶ ἐποικοδομητικὸν κλίμα τῶν συνομιλιῶν καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν ἑνὸς ἀρχικοῦ θεματολογίου διὰ τὰς συζητήσεις.

6. Ὁ αὐτὸς Ἐπίσκοπος ἐνημέρωσεν διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς δικαστικῆς ὑποθέσεως τῆς Ἐκκλη-

σίας τῶν Γ.Ο.Χ. μετὰ τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου διὰ τὸ κληροδότημα τοῦ Ἱ.Ν. Ἁγ. Πάντων Ζακύνθου (τοῦ Μακαριστοῦ Γέροντος π. Ἀδριανοῦ Σιναΐτου). Ἡ δικαστικὴ διαδικασία μεταφέρεται πλέον εἰς τὰ δικαστήρια τῶν Ἀθηνῶν.

7. Συνεζητήθη τὸ θέμα τῆς ἐπερωτήσεως εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ Ὑπομνήματος τὸ ὁποῖον ὑπεβλήθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, ἡ σχετικὴ ἀπάντησις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ οἱ περαιτέρω χειρισμοὶ τοῦ ζητήματος.

8. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τορόντο κ. Μωϋσῆς καὶ οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Πόρτλαντ κ. Σέργιος καὶ Βοστώνης κ. Δημήτριος, ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς αἰτήσεως προσχωρήσεως ἀνωτέρου τινὸς Κληρικοῦ ἐξ Ἀμερικῆς ἥτις ἐκκρεμεῖ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, καὶ ἐδόθησαν ὁδηγίαι εἰς αὐτοὺς διὰ τὴν περαιτέρω ἔρευναν τοῦ θέματος πρὶν ληφθοῦν αἱ οἰαδήποτε ἀποφάσεις.

9. Οἱ αὐτοὶ Ἀρχιερεῖς ἐξ Ἀμερικῆς ἐνημέρωσαν τὴν Ἱεράν Σύνοδον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐκεῖ τοπικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ..

Ανακοίνωσις αποφάσεων

Ι.Σ. 8/21-2-2013

Τὴν 8/21-2-2013 ἡμέραν Πέμπτην, εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσαν τοῦ Ἱ.Ν. «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» συνεδρίασεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ ἔλαβε τὰς κάτωθι ἀποφάσεις:

1. Ἐποιήσατο τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Συνοδικοῦ Ἑορτασμοῦ τῶν Θεοφανείων καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὸν Πανοσιώτατον Ἀρχιμ. π. Γρηγόριον Ταυλάριον τὴν ἐκπόνησιν εἰσηγήσεως διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς διοργανώσεως.

2. Ἠσχολήθη μετὰ τοῦ ζητήματος τῆς λεγομένης εἰκαζομένης συναινέσεως καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἀνάθεσιν γνωμοδοτήσεων εἰς εὐσεβεῖς Καθηγητὰς τῆς Ἱατρικῆς πρὸ τῆς λήψεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

3. Ένεκρίθη ή έκδοσις Έγκυκλίου πρὸς τοὺς Κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπενθυμίζουσα τὴν τήρησιν τῆς κανονικῆς τάξεως διὰ τὰς ἱεροπραξίας κατὰ τὰς μετακινήσεις των εἰς ἑτέρας Ἐπισκοπικὰς Ἐπαρχίας.

4. Ἐνημερώθη ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἀχιγραμματέως διὰ τὴν συγκρότησιν τμήματος Ἐκκλησιαστικῆς Καταρτίσεως ἀποτελούμενον ἀπὸ ὀκτώ Κληρικοῦς καὶ λαϊκοὺς σπουδαστάς.

5. Ἐξήτασε τὴν αἴτησιν τῆς Συνόδου ὑπὸ τὸν παρουσιαζόμενον ὡς Μητροπολίτην Μόσχας Δαμασκηνὸν Μπαλαμπάνωφ περὶ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἣτις ὑπεβλήθη κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν –κατὰ τὸ διαρρεῦσαν διάστημα– συγκέντρωσιν στοιχείων καὶ πληροφοριῶν περὶ τῶν αἰτούντων καὶ τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου π. Ἰωσήφ Μίκιτις, ἡ Ἱερά Σύνοδος δὲν ἀπεδέχθη τὸ αἴτημα.

6. Συνεζήτησε τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν εἰς τὴν Συρίαν, μετὰ τὴν ἔνταξιν εἰς τὸν Ἱερόν Κλήρον τοῦ Αἰδεσιμωτάτου π. Σπυρίδωνος Τανούς, Σύρου εἰς τὴν καταγωγὴν καὶ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας μετέφερον εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἐκπρόσωποι τῶν Σύρων Ὁρθοδόξων ἐλθόντες ἐξ Ἀντιοχείας.

7. Ἐνέκρινε τὴν αἴτησιν προσχωρήσεως τοῦ Ἡγουμένου Ἱερομονάχου π. Ἀντωνίου Γκοῖκο, μετὰ ἀδελφότητος τῆς Ἱ.Μ. Παρακλήτου, Ζιτομήρ Οὐκρανίας καὶ τοὺς συνακολουθούντας αὐτοὺς πιστοὺς.

Ἀνακοίνωσις ἀποφάσεων

Ι.Σ. 1/14-3-2013

Τὴν 1/14-3-2013 ἡμέραν Πέμπτην, εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσαν τοῦ Ι.Ν. «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» συνεδρίασεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ ἔλαβε τὰς κάτωθι ἀποφάσεις:

1. Ἐνημερώθη ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρεσβυτέρου π. Ἰωάννου Γκλιόγκου περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς Μελβούρνην Αὐστραλίας.

2. Ἐνέκρινε τὴν αἴτησιν προσχωρήσεως τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πρεσβυτέρου π. Κωνσταντίνου Κοτσεγκάρωφ ἐκ Μόσχας Ρωσίας.

3. Συνεζήτησε ζητήματα τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ..

Ἀνακοίνωσις ἀποφάσεων

Ι.Σ. 3/16-4-2013

Τὴν 3/16-4-2013 ἡμέραν Τρίτην, εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσαν τοῦ Ι.Ν. «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» συνεδρίασεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ ἔλαβε τὰς κάτωθι ἀποφάσεις:

1. Ἐξήτασεν καὶ πάλιν τὸ ζήτημα τῶν μεταμοσχεύσεων, τῆς δωρεᾶς ὀργάνων σώματος καὶ τῆς λεγομένης εἰκαζομένης συναινέσεως. Ἐγένετο δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν ὁ Ἐντιμώτατος Ἱατρός κ. Κυπριανὸς Χριστοδουλίδης ὅστις ἔχει ἀσχοληθῆ εἰδικῶς μετὰ τοῦ ζητήματος καὶ ἐξέφρασεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ γνώμην. Ἀνεφέρθη εἰς τὰ ἀναγραφόμενα ἀπλῶς εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ Ἱερά βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν μετὰ τοῦ ζητήματος. ἀκόμη ἀνεγνώσθησαν αἱ γραπταὶ γνωμοδοτήσεις τῶν Καθηγητῶν-Ἱατρῶν αἱ ὁποῖαι ἐζητήθησαν ὑπὸ τῆς Ἱεράς συνόδου προκειμένου νὰ διαμορφωθῆ πληρεστέρα ἄποψις. Ἀπεφασίσθη ἡ έκδοσις ἐγκυκλίου μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα καὶ νὰ γίνῃ σχετικὴ ἐνημέρωσις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου κατὰ τὴν Ἐ' Πανελλήνιον Σύναξιν Κληρικῶν, καθὼς καὶ δύο ἡμερίδαι εἰς Ἀθῆναν καὶ Θεσσαλονίκην διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ ποιμνίου.

2. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἀρχιεραγματεὺς ἐνημέρωσε τὴν Ἱεράν Σύνοδον διὰ τὴν πορείαν τῶν νομικῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐκκλησίας μας.

3. Ἐγένετο ὁ ἀπολογισμὸς τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων διὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

4. Ἀνεγνώσθη ἀλληλογραφία πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον καὶ ἐδόθησαν ὁδηγίαι διὰ τὴν σύναξιν τῶν ἀπαντήσεων εἰς τὸν Θεοφιλ. Ἀρχιεραγματεᾶ.

**Ὁ Διάλογος μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων**

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Β΄

Τὴν 2^{αν} /15^{ην} Μαρτίου 2013, εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον», ἐπραγματοποιήθη ἡ Δευτέρα Κοινὴ Σύσκεψις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Παρόντα ἦσαν ἅπαντα τὰ ὀρισθέντα μέλη ἀμφοτέρων τῶν Ἐπιτροπῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Συσκέψεως, ἡ ὁποία διεξήχθη καὶ αὐτὴ εἰς ἐγκάρδιον ἀδελφικὸν κλίμα, συνεζητήθησαν ἀρχικῶς μεθοδολογικὰ θέματα καὶ ἀκολουθῶς ἐγένετο ἐκτενὴς συζήτησις ἐπὶ τῆς γραπτῆς Εἰσηγήσεως ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Ἐκκλησιολογικὴ Αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων».

Ὑπεβλήθησαν ἐρωτήσεις καὶ ἐδόθησαν ἀναγκαῖαι διευκρινίσεις ἐπὶ τῶν θέσεων τῆς Εἰσηγήσεως αὐτῆς, διευτυπώθησαν δὲ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα θὰ συζητηθοῦν ὁμοῦ μετὰ τῆς σχετικῆς Εἰσηγήσεως τῆς ἐτέρας Πλευρᾶς, κατὰ τὴν ἐπομένην Κοινὴν Σύσκεψιν, ἡ ὁποία θὰ συνέλθῃ τὴν Δευτέραν, 9^{ην}/22^{αν} Ἀπριλίου 2013, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς.

*Ἐκ τῆς Κοινῆς Γραμματείας τῶν Ἐπιτροπῶν
Διαλόγου
Πειραιεὺς – Φυλὴ
7/20.3.2013*

ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ Γ΄

Τὴν 9^{ην} /22^{αν} Ἀπριλίου 2013, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἐπραγματοποιήθη ἡ Τρίτη Κοινὴ Σύσκεψις τῶν Ἐπιτροπῶν Διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Παρόντα ἦσαν ἅπαντα τὰ ὀρισθέντα Μέλη ἀμφοτέρων τῶν Ἐπιτροπῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Συσκέψεως, ἐσυνεχίσθη ἡ ἀναλυτικὴ συζήτησις ἐπὶ τῆς γραπτῆς Εἰσηγήσεως, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Ἐκκλησιολογικὴ Αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων», ἐπὶ τῇ βάσει πλέον καὶ τῶν γραπτῶν ἐρωτημάτων, τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Τὰ ἐρωτήματα συνεζητήθησαν ἐκτενῶς καὶ εἰς βάθος ἐπὶ τετράωρον, ἐν πνεύματι συνεργασίας καὶ ἀλληλοκατανόησεως καὶ ἐνετοπίσθησαν τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑφίσταται διαφορὰ ἀπόψεων καὶ χρήζουν περαιτέρω συζήτησεως.

Ἡ ἐπομένη Κοινὴ Σύσκεψις θὰ πραγματοποιηθῇ τὴν Παρασκευὴν, 18^{ην}/31^{ην} Μαΐου 2013, εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον».

*Ἐκ τῆς Κοινῆς Γραμματείας τῶν Ἐπιτροπῶν
Διαλόγου
Πειραιεὺς – Φυλὴ
10/23.4.2013*

Πρόγραμμα Ἐκκλησιαστικῆς Καταρτίσεως

Τὸ ἰδιωτικὸν Ι.Ε.Κ. «ΕΝΩΣΗ» προσέφερεν εἰς ἡμᾶς ὑποτροφίας μειωμένων διδάκτρων διὰ τὴν φοίτησιν εἰς τὸ πρόγραμμα «Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Πολιτιστικὴ Κατάρτισις» τὸ ὁποῖον παρέχει. Τὸ συγκεκριμένον πρόγραμμα ἐλεγχθέν ἐκρίθη κατάλληλον διὰ τὴν ἐπιμόρφωσιν μελλοντικῶν ἢ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ κληρικῶν, Ἀναγνωστῶν καὶ λαϊκῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄς ἀποτανθοῦν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας 2013

Τὴν Κυριακὴν Α' Νηστειῶν ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἐορτάζει τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς αἰρέσεως τῆς εἰκονομαχίας καὶ τὴν καθιέρωση τῆς ὀρθῆς τιμῆς τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Τιμᾶ ταυτοχρόνως καὶ ἅπαντας τοὺς ἱερούς ἀγωνιστὰς οἱ ὁποῖοι ἀντιμετώπισαν τὰς αἰρέσεις καὶ ἀναθεματίζει ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὴν ἔβλαψαν, καθόλην τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ὅπως ἀναγινώσκομεν εἰς τὸ Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἶναι ἡ ἐορτή, κατ' ἐξοχὴν ἡμῶν τῶν φερόντων τὸ βαρὺ καὶ λίαν τιμητικόν ὄνομα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων οἱ ὁποῖοι ἐπὶ 90 χρόνια ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς φιλάτης Ὁρθοδοξίας. Δι' ἀκόμη ἓν ἔτος ὁ ἐορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἦτο διπλοῦς. Τὴν πρῶϊαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ.κ. Καλλίνικος προέστη εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν Θεϊαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἱστορικόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς εἰς τὸ Μοναστηράκι. Παρέστη συμπροσευχόμενος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, ὅστις ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον, ὁμιλήσας καταλλήλως διὰ τοὺς διαρκεῖς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως.

Μετά τὸ πέρας τῆς Θεϊας Λειτουργίας, καὶ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Συνοδικοῦ ἐπηκολούθησε λιτανευτικὴ πομπή εἰς τοὺς δρόμους τῆς Πλάκας τῇ συμμετοχῇ καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου καὶ τῶν Πρεσβυτέρων καὶ ἐκκλησιάσματος ἐξ ἄλλων ἐνοριῶν τῆς εὐρύτερας περιοχῆς τῆς Πρωτευούσης.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, περιστοιχουμένη ἀπὸ τὸ εὐλαβὲς ἱερατεῖον καὶ τὸν πιστό λαὸ τοῦ Κυρίου ἐώρτασε πανηγυρικῶς τὰ ἐπινίκια τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς τὴν κατάμεστον λαοῦ αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Ὁργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς, κεντρικὸς ὁμιλητὴς ἦτο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὸ θέμα μὲ τίτλον: «Ἡ σταυροαναστάσιμη πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων». Ὁ Σεβασμιώτατος, κατ' ἀρχὰς, ἔκανε μιὰ σύντομη ἱστορικὴν ἀναδρομὴν εἰς τὴν περίοδο τῆς Εἰκονομαχίας, τὰς φάσεις τῆς καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν Ὁρθοδόξων διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς αἰρέσεως μὲ προεξάρχοντας τοὺς Ἁγίους Ἰωάννην Δαμασκηνόν καὶ Θεόδωρον τὸν Στουδίτην. Ἐν συνεχείᾳ συνέδεσε τὸ τότε μὲ τὸ σήμερον, τὰ δεινὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν ἀποστασίαν τῶν κατεχόντων τοὺς ἐπισήμους θρόνους, τοὺς ὑπὲρ πίστεως ἀγῶνες τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων καὶ τὰς ἀγίας μορφὰς αἱ ὁποῖαι ἀνεδείχθησαν μέσω αὐτῶν. Διὰ νὰ ὀλοκληρώσῃ τὸν λόγον του, μεταξύ ἄλλων μὲ ἀναφορὰς εἰς τὴν παράδοσιν, εἰς τὴν μοναδικότητα τῆς πίστεως, εἰς τὴν ἀξίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς τὴν ζωὴν μας.

Τὴν ἐορταστικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν ἐπενέδυσσε μουσικῶς ἡ Ο.Ε.ΒΥ.Χ. ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μουσικολογιωτάτου κ. Μιχαὴλ Μακρῆ, ψάλλουσα κατανυκτικούς ὕμνους τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιόδου τοῦ τριωδίου.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐτίμησε πιστά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὴν προσφορά των εἰς Αὐτήν. Εἰδικώτερον ἀπενεμήθησαν α) ὁ Χρυσοῦς Στέφανος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου» εἰς τὸν Μακαριστὸν π. Ἰωάννην Φλῶρον (παρεδόθη εἰς τὴν δισεγγονὴν αὐτοῦ κ. Ἑλένην Κατζηλιέρη) καὶ β) Τὸ «Χρυσοῦν Μετάλλιον τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου» εἰς τὴν κ. Μαρίαν Βερτσέκου, εὐεργέτιδα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν. Τὸ μέρος τῶν ἀπονομῶν ἔκλεισε διὰ τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων τῶν ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν Ὁ Μακαριώτατος, στό τέλος τῆς, ὡς εἴθισται ἐπελόγησε τὴν ἑορταστικὴν ταύτη ἐκδήλωσιν συγχαίρων τὸν Σεβασμιώτατον Ἀττικῆς διὰ τὴν ἐμπεριστατομένην ὁμιλία αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὸν Σεβασμιώτατον Πειραιῶς διὰ τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν τῆς Συνοδικῆς αὐτῆς ἐκδηλώσεως. Ἐν τέλει, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ἐπεράτωσε τὸν λόγον του μέ εὐχὰς διὰ τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστήν καὶ πατρικὰς εὐλογίας πρὸς τὸν πιστὸν λαὸν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ σταυροαναστάσιμη πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων

ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου.

Ὁ ἱερός Μελωδὸς Μακαριώτατε πάτερ καὶ δέσποτα Ἀρχιεπίσκοπε τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικε ἀναφωνεῖ: «Σκιρτῶντες μετ' εὐφροσύνης σήμερον, πιστοὶ βοήσωμεν' Ὡς θαυμαστά τά ἔργα σου Χριστέ καὶ μεγάλη ἡ δύναμις, ὃ τὴν ἡμῶν ὁμόνοϊαν, καὶ συμφωνίαν ἐργασάμενος.»[1]. Καὶ μαζί μέ τὸν ὕμνογράφο μπορούμε κι ἐμεῖς

Σεβασμιώτατε καὶ Θεοφιλέ-στατοι ἅγιοι ἀρχιερεῖς, τίμιο πρεσβυτέριο καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί νά ἀναφωνήσουμε: «Ἡμέραν χαρμονικὴν θεόφρονες, δεῦτε τελέσωμεν' νῦν Οὐρανὸς εὐφραίνεται καὶ γῆ, καὶ Ἀγγέλων τά τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν τά συστήματα διαφερόντως ἑορτάζοντα.»[2].

Σήμερα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία λαμπροφωρεμένη καὶ ἀπαστράπτουσα ἑορτάζει τὴν ἀναστήλωση τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Μνήμην ποιεῖ καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι μέ τὸν θεόπνευστο λόγο τους καὶ τὴν δράση τους ἀντιτάχθηκαν στὰ διατάγματα ποῦ ἄλλαζαν «ἰῶτα ἐν, ἢ μίαν κεραίαν» ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη πίστη, λατρεία καὶ παράδοση.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ τὴν σταυροαναστάσιμη πορεία τῆς «φίλης» Ὁρθοδοξίας μέσα στοὺς διχασμοὺς τῆς Εἰκονομαχίας, τοῦ Σχίσματος, τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας καὶ τῆς καινοτόμου ἀλλαγῆς τοῦ ἑορτολογίου. Ἄς δοῦμε ὁμως ἐπίσης τί εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ποῦ θὰ ὀδηγηθοῦμε, ἐάν ὑπακούσουμε στὴν ἐντολή: «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις!»

Ἡ ἔναρξη τῆς Εἰκονομαχίας τοποθετεῖται τὸ 726 μ.Χ., ὅταν αὐτοκράτορας τοῦ Ἀνατολικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους -τοῦ λανθασμένα ἀποκαλούμενου «Βυζάντιο»- ἦταν ὁ Λέων Γ' ὁ Ἰσαυρος, ποῦ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή καὶ εἶχε δεχθεῖ ἐπιρροές ἀπὸ τὸν Μονοφυσιτισμὸ καὶ ἀπὸ τίς θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἀράβων. Ἡ εἰκονομαχικὴ πολιτικὴ δὲν ἐξυπηρετοῦσε κανένα σκοπὸ καὶ ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἀπαγόρευση τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων ἐλήφθη χωρὶς τὴν σύμφωνη γνώμη τοῦ Πατριάρχη. Πιὸ ἀδιάλλακτος ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους αὐτοκράτορες φάνηκε ὁ Κωνσταντῖνος Ε', στὰ χρόνια τοῦ ὁποίου ἦταν ἔντονη ἡ ἀντιμοναχικὴ πολιτικὴ ἀφοῦ τίς εἰκόνες ὑπερασπιζόνταν, κυρίως, οἱ μοναχοί. Τὸ 787 μ.Χ. ἡ αὐτοκράτειρα Εἰρήνη Ἀθηναία, ἐπί-τροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς Κωνσταντίνου Στ', συγκάλεσε τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, στὴν ὁποία ἀποφασίσθηκε ἡ ἀποκατάσταση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, ἀλλὰ ταυτόχρονα καταδικάσθηκε ὁποιαδήποτε ὑπερβολὴ στὴν προσκύνησή τους.

Ἄς ἀκούσουμε στό σημεῖο αὐτὸ τά λόγια τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος γράφει χαρακτηριστικά: «Ἐφόσον προσκυνῶ καὶ

σέβομαι τόν Σταυρό καί τήν Λόγχη, τόν Κάλαμο καί τόν Σπόγγο, μέ τά όποια οί Θεοκτόνοι Ιουδαίοι προσέβαλαν καί σκότωσαν τόν Κύριό μας, γιατί όλα αυτά στάθηκαν τά όργανά του έργου τής Σωτηρίας τών ανθρώπων, πώς νά μήν προσκυνήσω καί τίς Εικόνες πού παρασκευάζουν οί πιστοί μέ αγαθή προαίρεση καί μέ σκοπό τήν δοξολογία καί τήν ανάμνηση τών Παθών του Χριστού; Καί έφόσον προσκυνώ τήν εικόνα του Σταυρου πού κατασκευάζεται μέ όποιοδήποτε ύλικό, πώς νά μήν προσκυνήσω τήν εικόνα του Χριστου πού κατέστησε σωτήριο τόν Σταυρό; Τό ότι δέν προσκυνώ τήν ύλη αυτό είναι φανερό διότι αν καταστραφεί τό εκτύπωμα ενός σταυρου, πού είναι κατασκευασμένος από ξύλο, παραδίδω τό ξύλο στην φωτιά. Τό ίδιο συμβαίνει καί μέ τό ξύλο τών εικονισμάτων, όταν αυτό καταστραφεί.»[3].

Η θεολογία του Αγίου χαρακτηρίζεται από τήν επιβλητική έμφαση πού δίνει στις Ίερες Εικόνες. Η Εικόνα έξαίρεται ως αναγκαίος θεσμός για τήν σωτηρία του ανθρώπου! Οί Καππαδόκες Πατέρες, από τούς πρωτοβυζαντινούς ήδη αιώνες, συνέβαλαν αποφασιστικά μέ τά συγγράμματά τους στην αποδοχή τής εικονιστικής τέχνης. Αυτοί, υπό τήν άμεση επίδραση τής κλασσικής παιδείας, είδαν τήν εικαστική τέχνη ως παιδαγωγικό μέσο, ως βιβλίο τών άγραμμάτων πού συμπληρώνει τό κατηχητικό έργο τής Εκκλησίας. Ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης γράφει:

«οίδε γάρ καί γραφή σιωπῶσα έν τοίχῳ λαλεῖν καί τά μέγιστα ώφελείν»[4]. Η λατρεία τών εικόνων είναι καθήκον. Η εικόνα διευκρινίζει τόν λόγο του Θεου καί μάλιστα μέ μία μονοσήμαντη σαφήνεια πού δέν διαθέτει ό λόγος. Ο Άγιος Ιωάννης ό Δαμασκηνός καταλήγει στην

θεμελιώδη ρήση: «Είδα τήν ανθρωπόμορφη εικόνα του Χριστου καί ή ψυχή μου σωθηκε»[5]. Τό 815 μ.Χ. όμως ό αυτοκράτωρ Λέων Ε' Αρμένιος, σέ σύνοδο πού πραγματοποιήθηκε στην Αγία Σοφία, ανακινεί τήν Εικονομαχία κατηγορώντας τήν αυτοκράτειρα Ειρήνη τήν Αθηναία, ότι αναστήλωσε τίς εικόνες παρασυρμένη από γυναικεία «αφελότητα» (έως αν τό βασιλεύειν έξ ανδρων εις γυναικα μετέπεσε καί τή γυναικεία αφελότητι ή εκκλησία του Θεου έπημαίνετο)[6]. Τό πολιτικό καί εκκλησιαστικό ζήτημα τής Εικονομαχίας λήγει οριστικά τό 843 μ.Χ. , όταν ή αυτοκράτειρα Θεοδώρα, επίτροπος του ανηλικου υιου της αυτοκράτορα Μιχαήλ Γ', αποφασίζει τήν οριστική αναστήλωσή τους. Τό εικονομαχικό κίνημα, πού συντάραξε για έναν περίπου αιώνα τήν Βυζαντινή Αυτοκρατορία, έληξε μέ τήν πλήρη επικράτηση τών εικονοφίλων. Τόν θρίαμβο τής Όρθοδοξίας γιορτάζει μέχρι καί σήμερα ή Εκκλησία τήν Α' Κυριακή τών Νηστειών, δηλαδή τήν Κυριακή τής Όρθοδοξίας.

Στήν διάρκεια τής Εικονομαχίας ανεφάνησαν νέοι Μάρτυρες καί Όμολογητές, από τούς όποιους χαρακτηριστικά αναφέρουμε: τούς Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως Ταράσιο καί Μεθόδιο, τόν Όσιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη, τόν Όσιο Ιωάννη τόν Δαμασκηνό, τούς Άγιους Θεόδωρο καί Θεοφάνη Γραπτους. Οί Πατέρες αυτοί αγωνίσθηκαν κατά τήν διάρκεια τής Εικονομαχίας καί υπερασπίσθηκαν τήν απόφαση τής Στ' Οικουμενικής Συνόδου, ή όποια καθιέρωσε τήν προσκύνηση τών Εικόνων. «Οί Άγιοι Πατέρες γνώρισαν τήν πτώση του Αδάμ έμπειρικά, βίωσαν τόν «άδαμιαίο θρηνο», αφού προηγουμένως γνώρισαν προσωπικά τήν μέθεξη τής δόξης του Θεου έν τῷ ακτίστῳ Φωτί στην ύπόσταση του Λόγου.»[7]. Οί ιεροί άγιογράφοι άλλωστε «ίστόρησαν» τίς εικόνες όρθόδοξα καί αληθινά γιατί ζούσαν τά στάδια τής Όρθοδόξου Παραδόσεως, δηλαδή τήν κάθαρση τής καρδιάς, τόν φωτισμό του νοός καί τήν θέωση, καί επέτυχαν στην όρθόδοξη άγιογραφία νά περάσουν τά αποτελέσματα τής θεώσεως, πού είναι ή θέα του Ακτίστου Φωτός, ή ένωση θείας Χάριτος καί ανθρωπίνης παραδόσεως. Η τέχνη χωρίς τήν άσκητική καί θεραπευτική μέθοδο τής Εκκλησίας είναι άπλως αισθητική. Δυστυχώς έμεις οί σύγχρονοι νεοέλληνες πάσχουμε από

αυτήν τήν ἀνθρώπινη ἀθεράπευτη αισθητική. Εἶναι χαρακτηριστικό τῆς βυζαντινῆς πολιτικῆς - ὅπως σημειώνει καί ὁ Μέγας Βασίλειος- ὅτι τόσο ἡ ἐκκλησιαστική, ὅσο καί ἡ πολιτική διακονία, «εἰς ἓν ὄρωσι τέλος τήν τῶν ὑπηκόων σωτηρίαν», δηλαδή σέ ἓναν σκοπό ἀποβλέπουν, στήν σωτηρία τοῦ λαοῦ. Γί' αὐτό οἱ αἰρέσεις -καί ἀνάμεσά τους καί ἡ Εἰκονομαχία- ἀντιμετωπίζονταν μέ τόσο πάθος καί ἀγωνία· γιατί ἐκλείναν τόν δρόμο στήν θέωση καθιστώντας ἀδύνατη τήν σωτηρία. Γί' αὐτό τό Βυζάντιο, δηλαδή ἡ Ρωμανία, τό 1054 ἀναγκάσθηκε νά διαχωρισθεῖ ἀπ' τήν δυτική-παπική ἐκκλησία καθώς ἡ αὐθαίρετη εἰσαγωγή τοῦ *filioque* στό Σύμβολο τῆς Πίστεως καί τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα ἔρχονταν σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τά δόγματα ὄλων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καί ἦταν ὁ Πάπας καί τό μῖσος του γιά τήν Ὁρθοδοξία ἡ αἰτία τόσο τῆς πρώτης ἀλώσεως καί τῆς ἀνήκουστης λεηλασίας τῆς Βασιλεύουσας τό 1204 ἀπό τοὺς Σταυροφόρους, ὅσο καί τῆς δευτέρας ἀπό τοὺς Τούρκους τό 1453, ὅταν ὄχι μόνο δέν ἔστειλε βοήθεια στοὺς λίγους ὑπερασπιστές τῆς Πόλης, ἀλλά καί τοὺς ἄφησε νά σφαγιασθοῦν!

Καί ἡ Ὁρθοδοξία συνεχίζει καί στήν διάρκεια τοῦ 19ου αἰώνα νά πολεμεῖται ἀπ' τοὺς ἐχθρούς της καί νά ἀνηφορίζει στόν δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ. Τό 1833 περίπου, μέ τίς ἀποφάσεις τῆς βαυαρικῆς Ἀντιβασιλείας τῶν: Ἀρμανσμπεργκ, Μάουερ καί Χέϊδεκ καί τήν ὑποστήριξη τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ καί τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδη, ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐγκαταλείπει τήν μητέρα Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί δημιουργεῖται τό αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἔτσι τό Πατριαρχεῖο τῶν Ρωμῶν, τό ὁποῖο κράτησε κραταιά καί ἀλώβητη τήν Ὁρθοδοξία καί το χριστεπώνυμο ποίμνιο του στά χρόνια τῆς ζοφερῆς Τουρκοκρατίας ὡς *millet* (μιλλέτ), δηλαδή ὡς θρησκευτική κοινότητα καί ἐθνότητα, ἀποδυναμώνεται! Παράλληλα ὁμως οἱ Βαυαροί, ἀγνοώντας τόσο τήν δημοκρατική δομή, ὅσο καί τόν βαθμό τῆς παραδοσιακῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, θέτουν τόν κληρο ὑπό τόν ἔλεγχο τῆς Κυβερνήσεως. Ταυτόχρονα, ὁ ἀνήλικος βασιλιάς Ὁθωνας, ἂν καί Παπικός στό θρήσκευμα, ὀνομάζεται κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας! Ὅμως παρ' ὅλες τίς αἰρέσεις καί τά ἐγκλήματα

εἰς βάρος της, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στέκει κραταιά. Ὅπως ἡ Εἰκονομαχία ἦταν αἵρεση καί ταυτόχρονα πολιτική τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἔτσι αὐθαίρετη πολιτική ἦταν καί ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου τό 1924 ἀπό τήν Ἑλληνική Κυβέρνηση καί τήν Ἐκκλησία. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου ἦταν ἓνα ἀκόμη καιρῖο πλήγμα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ὁ λαός τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας διχάσθηκε στήν διάρκεια τῆς Εἰκονομαχίας, ἔτσι καί ἡ ἀπόφαση αὐτή δίχασε τό ποίμνιο σέ Παλαισημερολογίτες καί Νεοσημερολογίτες. Ὅσοι παρέμειναν σταθεροί, συσπειρώθηκαν καί δημιούργησαν τήν πρώτη Ὁρθόδοξη Κοινότητα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τό 1926, ἓναν ἀκριβῶς χρόνο μετά τό μέγα θαῦμα τῆς Θεόθεν Βεβαιώσεως. Ἡ Γ' Ἐμφάνιση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἔλαβε χώρα στίς 13 Σεπτεμβρίου 1925 στίς 11 τῆ νύχτα, στό ὄρος Ὑμηττός στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός ἔδωσε δύναμη καί θάρρος στοὺς πιστοὺς νά συνεχίσουν τόν Ἅγιο Ἀγώνα τους. Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἐνδυνάμωσε τό ποίμνιο πού δέν ἤθελε νά φραγκέψει καί νά παραδώσει «γῆν καί ὕδωρ» στόν "Πάπα" καί τήν Δυτική "Ἐκκλησία". Συγκροτώντας καί δημιουργώντας Ἱερούς Ναοὺς, Μοναστήρια καί συλλόγους μέ 800 παραρτήματα σέ ὁλόκληρη τήν χώρα κατόρθωσαν νά διαφυλάξουν τήν πίστη τους παρ' ὄλο πού οἱ ἱερεῖς τήν περίοδο ἐκείνη ἦταν ἐλάχιστοι! Συλλήψεις, φυλακίσεις, ἀποσχηματισμοί κληρικῶν καί ἐξορίες λαμβάνουν χώρα στήν διάρκεια τῶν διωγμῶν. Ἀπό τό 1924 καί ἔπειτα καί κυρίως τήν περίοδο 1952-1954 νέοι εὐλαβεῖς ἀγωνιστές κληρικοί καί λαϊκοὶ ἀναδύονται.

Στό σημεῖο αὐτό ἂς ἀναφέρουμε χαρακτηριστικά τοὺς: πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο, Κυκλάδων Γερμανό, Ἀστορίας Πέτρο, Ταλαντίου Ἀκάκιο, Πενταπόλεως Καλλιόπιο, Ἀθηνῶν Χρυσόστομο καί πολλοὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς. Οἱ Ἱεράρχες αὐτοὶ μαζί μέ Γέροντες ὅπως οἱ: Ἰωάννης Φλώρος, Ἱερώνυμος Αἰγίνης, Ἰωάννης Ἀμφιάλης, Εὐγένιος Λεμονῆς, Χρυσόστομος Σταμούλης, Νήφων Ἀστυφίδης καί πολλοὶ ἄλλοι καθώς καί τό λοιπὸ πλῆθος τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἡ Αἰκατερίνη Ρούτη (θῦμα τῆς βίας κατὰ τῶν παλαισημερολογιτῶν), ἔγραψαν μέ τήν δική τους θυσία καί προσφορά νέες σελίδες

στην ιστορία της Σταυρωμένης Ορθοδοξίας.

Δυστυχώς όμως και στίς ημέρες μας υπάρχουν άνθρωποι που μάχονται την Ορθοδοξία. Τέτοια έχθρική και πολέμια στάση κράτησε τό σοβιετικό καθεστώς στους Ορθοδόξους υπηκόους τών χωρών της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Οί Ορθόδοξοι εξακολουθούν να πολεμούνται και στίς ισλαμικές χώρες, όπως στην Τουρκία, στην Αίγυπτο, στον Λίβανο, στην Συρία και άλλοι, όπου αποτελούν μεινοτικούς πληθυσμούς.

Ας υπογραμμίσουμε όμως στο σημείο αυτό ότι πολέμιοι της Ορθοδοξίας είναι και οί Οικουμενιστές, Αρχιερείς και ιερείς. Αυτοί με τίς αίρετικές δοξασίες τους και τό δυτικό φρόνημά τους, με τά συλλειτουργία και τίς συμπροσευχές τους με αίρετικά δόγματα (Αγγλικανούς, Προτεστάντες, Λατίνους κλπ) απεμπολούν την Ορθοδοξία. «Στῶμεν καλῶς!» Ἐμεῖς οί Ορθόδοξοι Χριστιανοί ἔχουμε χρέος νά ἀκολουθήσουμε καί νά διατηρήσουμε ἀνόθευτη τήν πίστη καί τήν παράδοση τῶν Ἁγίων Πατέρων καί ὄλων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων! Στόν ἀγῶνα μας αὐτόν ἔχουμε στήριγμά μας τόν Κύριο Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό! Αὐτόν πού δόξασε τό ἔθνος μας καί μέ τήν Χάρη τοῦ Ὁποίου προσθέσαμε νέες σελίδες ἐνδόξου πολιτισμοῦ, μέ βάση τό ἑλληνορθόδοξο ιδεῶδες, δίπλα στίς ἤδη υπάρχουσες! Ὅσοι ἀνά τούς αἰῶνες πολεμοῦν τήν Ορθοδοξία, τήν κραταιώνουν· ὅσο τήν ἀδικοῦν, τόσο δικαιώνεται· ὅσο προσπαθοῦν νά τήν ἐξαφανίσουν, τόσο ζωντανή παραμένει! «Σκληρόν πρός κέντρα λακτίζειν»!

Στό σημείο αὐτό ὁμως ἀδελφοί εἶναι ἀπαραίτητο νά τονίσουμε τί εἶναι ἡ Ορθοδοξία! Γιατί τόσοι Μάρτυρες, Ὅσοι καί Ὁμολογητές σ' ὄλο τό διάβα τῆς Χριστιανικῆς ἱστορίας ἔδωσαν τό αἷμα τους ἢ ἐπέλεξαν τήν σταυροαναστάσιμη πορεία τοῦ μαρτυρίου τῆς συνειδήσεως; Ἡ Ορθόδοξη Παράδοση δέν εἶναι ἕνας ἐξωτερικός πολιτισμός, ἀλλά τρόπος ζωῆς! Εἶναι ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στήν ὄντως Ζωή· «Ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός, ἡ

ἀλήθεια καί ἡ ζωή» θά διαλαλεῖ στούς αἰῶνες ὁ Ἀναστάς Χριστός!

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεραπευτήριο ψυχῶν. Σκοπός ὄλων μας εἶναι νά θεραπευθοῦμε, μέσω τῶν Μυστηρίων γιά νά δοῦμε τόν Θεό ὡς Φῶς καί σ' αὐτήν καί στήν ἄλλη ζωή. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὡς κριτήριο τῆς ποιμαντικῆς θεραπευτικῆς τήν ἐπίτευξη τῆς πνευματικῆς θεραπείας μέ τό ἀνοιγμα τῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου πρός τήν θέωση[8]. Θεραπεύοντας, δηλαδή, τόν ἄνθρωπο

τόν προετοιμάζει νά βλέπει τόν Χριστό αἰῶνια ὡς Παράδεισο καί ὄχι ὡς Κόλαση. Ἡ Ορθοδοξία, ὡς Ορθοδοξία, γεννᾷ Ἁγίους καί κατορθώνει μέ τόν τρόπο αὐτό νά παραμένει στόν κόσμον ἔτσι, ὡς χώρος δηλαδή ἁγιασμοῦ καί ἁγιότητος.

Στίς δύσκολες μέρες πού ἡ Ἑλλάδα διανύει σήμερα, εἶναι ἀναγκαῖο νά θυμόμαστε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά ταυτιστεῖ μέ ἐνδοκοσμικές καταστάσεις, μέ πολιτικά κόμματα, μέ ἔθνικισμούς. Ἡ Ἐκκλησία κινεῖται ἀκόμη καί ὑπεράνω τῶν πατριδῶν, χωρίς ὁμως

νά τίς καταργεῖ. Ἄλλωστε οί ἀγωνιστές τοῦ '21 ὀρκίστηκαν στό Ἱερό Εὐαγγέλιο ὅτι θά ἀγωνισθοῦν πρώτα ὑπέρ πίστεως καί ὕστερα ὑπέρ πατρίδος. Χαρακτηριστική εἶναι ἡ φράση τοῦ γέρου τοῦ Μωριά, τοῦ Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, «ὅταν ἐπιάσαμε τά ὄπλα εἶπαμε πρώτα ὑπέρ πίστεως καί ὕστερα ὑπέρ πατρίδος». Τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ οὐρανός καί ὁ Χριστιανός ζῆ μέσα σέ μία ἐσχατολογική προσδοκία βιώνοντας ἀπό τώρα καί ἐν ἀρραβῶνι τήν αἰῶνια ζωή.

Οἱ ἡμέρες τῆς Μεγάλῆς Τεσσαρακοστῆς μᾶς καλοῦν νά ἀγωνισθοῦμε καί νά προσπαθήσουμε νά τοποθετήσουμε τήν αἰωνιότητα σέ κάθε λεπτομέρεια τῆς καθημερινότητάς μας. Τό φρόνημα καί ἡ καρδιά μας νά χτυποῦν γιά ὅσα δέν ἔχουν τέλος, γιά ὅσα ζοῦν στόν αἰῶνα. Αὐτή εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας! Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος διακηρύττει ὅτι «ἡμῶν τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει»!

Ἡ Ὁρθοδοξία μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει νά ἀνακαλύψουμε τόν θησαυρό τῆς θεϊκῆς κληρονομιάς πού ὁ Θεός ἔχει τοποθετήσει μέσα μας. Μέ τόν τρόπο αὐτό εἶναι δυνατόν νά ξεφύγουμε ἀπό τήν μιζέρια καί τήν κακομοιριά τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἄρρωστης πνευματικῆς μας νοσοτροπίας. Ἐτσι μόνο θά ἀξιοθούμε νά γιορτάσουμε πνευματικά καί μέ τόν ἀνώτερο νοῦ μας τά Πάθη τοῦ Κυρίου καί τήν ζωηφόρο Ἀνάστασή Του.

Ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός εἶναι ἡ μοναδική ἀληθινή «θηρσκειά» Πίστη, ἡ ὁποία ἀποκαλύφθηκε στόν κόσμο μας ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἐνανθρωπήσαντα Χριστό. Ἡ Ὁρθοδοξία, πού εἶναι μία πρόκληση καί μία πρόσκληση σέ μία συγκινητική καί συνάμα καταπληκτική περιπέτεια, ἔχει διατηρήσει τήν διδασκαλία τῆς ἀναλλοίωτη ἀνά τούς αἰῶνες. Ὁ Χριστός εἶναι προσιτός, φιλικός, συγχωρητικός. Δέν περιφρονεῖ τούς ἁμαρτωλούς, ἀλλά ἀντίθετα κατανοεῖ τήν ἀδυναμία μας, μᾶς συγχωρεῖ, μᾶς ἀγαπᾷ καί θυσιάζεται γιά ἐμᾶς. Ἡ Ὁρθόδοξη παράδοση καί διδασκαλία εἶναι γιά ἀνθρώπους αἰσιόδοξους καί μαχητικούς «Τέκνον Τιμόθεε νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον» προτρέπει τόν μαθητή του -Ἀπόστολο Τιμόθεο- ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀφήνοντας τήν φράση αὐτή αἰώνια παρακαταθήκη σέ ὅλους τούς ἀγωνιζομένους Χριστιανούς. Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ἀγωνίζονται νά εἶναι γνήσιοι καί ἀκέραιοι. Γιά νά ἀναστηθεῖ ὁ Χριστιανός εἶναι ἀναγκαῖο νά σταυρωθεῖ! Ἡ Ὁρθοδοξία ἀγαπητοί μου, δέν μπορεῖ νά διδαχθεῖ, ἀλλά μόνο νά βιωθεῖ! Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι μία ἀνοιχτή, στορ-γική, μητρική ἀγκαλιά πού ἀναπαύει τά παιδιά τῆς!

2013 χρόνια ἡ Ὁρθοδοξία ὑπῆρξε τό μοναδικό παγκόσμιο φαινόμενο, τό ὁποῖο παρά τίς αἰρέσεις καί τούς διωγμούς ἐξακολουθεῖ νά ζεῖ ἀλώβητη. Καί αὐτό γιατί ὅλοι οἱ Χριστιανοί ἀνά τούς αἰῶνες πιστεύουμε στόν Ἐνα, μοναδικό Δημιουργό καί Κύριο τοῦ σύμπαντος· σ' Αὐτόν πού εἶναι ἡ Ἀνάσταση· στήν Σταυρωμένη Ἀγάπη. Πιστεύουμε στόν Χριστό, ὁ Ὅποιος πάντα θά διακηρύττει, μέσω τῶν θεοπνεύστων Εὐαγγελιστῶν Του: «Εγώ εἰμί τό Φῶς τοῦ κόσμου ὁ ἀκούλουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό Φῶς τῆς ζωῆς.». Ὅσοι ἀκολούθησαν τήν ὀρθόδοξη παράδοση ἀξιώθηκαν -μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί τόν δικό τους

προσωπικό πνευματικό ἀγῶνα- νά ὀδηγηθοῦν ἀπό τά γήινα στά οὐράνια· ἀπό τήν ἐξορία στήν πραγματική κατοικία, στήν καινή κτίση, δηλαδή στόν Παράδεισο. Οἱ ἀνά τούς αἰῶνες σεσωσμένοι μετεῖχαν στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, πού δέν εἶναι ἀλλά ἀπό τό Βάπτισμα, τό Χρῖσμα, τήν Μετάνοια- Ἐξομολόγηση καί κυρίως τήν Θεία Εὐχαριστία, στήν δική τους σταυροαναστάσιμη πορεία πρὸς τήν κάθαρση τῆς καρδιάς, τόν φωτισμό τοῦ νοός καί τήν θέωση.

Στό σημεῖο αὐτό κρίνεται σκόπιμο νά τονισθεῖ ὅτι ὁ Χριστός ἔδωσε ἐντολή στοὺς Ἁγίους Του Μαθητές καί Ἀποστόλους: «πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν. Καί ἰδοὺ ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν». Ἄρα ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νά ἐνταχθεῖ στό σῶμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, θά ὀδηγηθεῖ σ' αὐτήν διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, τό ὁποῖο σημαίνει τήν τριπλή κατάδυση εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ὄχι τό παπικό ράντισμα.

Τι λυπηρὸ τό φαινόμενο, των ἡμερῶν μᾶς, ἀλλὰ καί ὅλου τοῦ ἔργου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐδῶ καί 93 χρόνια μὲ ὅλα τὰ ἀνοίγματα τῶν παλαιότερων Πατριαρχῶν καί σημερινῶν Προκαθημένων μὲ ἀρχηγὸ τόν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη πρὸς τὴ δύση.

Ἐπάρχει Χριστιανὸς πού νά μὴ θέλει σωτηρία, θέωση καί ἔνωση μὲ τό Κύριο; Ἐπάρχει Χριστιανὸς πού δὲ δέχεται ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νά εἴμαστε ἐνωμένοι; Ὅλοι τὸ θέλουμε.

Βεβαίως μὲ βασικὲς προϋποθέσεις, νά ὑπάρχει τό Βάπτισμα καί ἡ Ὁρθόδοξη ὁμολογία τοῦ Πιστεύω μας.

Οἱ Λατῖνοι εἶναι ἀβάπτιστοι εἶναι ραντισμένοι, εἶναι στὴ πλάνη στὴν αἵρεση. Εἶναι αὐτοὶ πού δημιούργησαν ὅλα τὰ δεινὰ στοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, Σταυροφορίες, ὑποδούλωση τῶν Ἑλλήνων γιά 400 χρόνια στοὺς Τούρκους, ὁ Μαρξισμὸς καί ὁ Κομμουνισμὸς πού ἐδραιώθηκαν μόνο σὲ Ὁρθόδοξα κράτη, ἐπίσης στοῦ Β Παγκόσμιου Πόλεμο 820 χιλιάδες Σέρβοι κατακρεουργήθηκαν. Ὅλα αὐτὰ καί πολλὰ ἄλλα ἀπὸ τοὺς Λατίνους.

Δυστυχῶς λοιπὸν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καί ὅλες οἱ ἀντιπροσωπεῖες τῶν λεγομένων

“Ορθοδόξων Ἐκκλησιῶν” παρευρέθησαν στή δῆθεν “ἐνθρόνιση” τοῦ “Πάπα”.

Ὅπως, ἀπό τήν Ἑλλάδα ὁ Κορίνθου Διονύσιος, ἀπό τή Ρωσία ὁ Βολοκολάμσκ Ἰλαρίων, ἀπό τή Κύπρο ὁ Κύκκου Νικηφόρος καί ὁ Ταμασοῦ Ἡσαΐας. (Ἔτσι πιστεύουν οἱ ἀδελφοί μας οἱ Κύπριοι ὅτι θά ἀπεγκλωβιστοῦν ἀπό τὰ δεσμά πού τοὺς ἔχει ἐπιφέρει ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση, προσκυνώντας τὸν Αἰρεσιάρχη Πάπα, γι' αὐτὸν πού ὁ Πατροκοσμάς ὁ Αἰτωλὸς διακήρυσσε στεντορεία τῆ φωνῆ «Τὸν πάπα νὰ καταρᾶσθε διότι αὐτὸς θά εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ»).

Θέλω νὰ θέσω ἓνα ἐρώτημα. Ὁ σημερινὸς λεγόμενος “Πάπας” καί οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ ἀπὸ τὸ 1054 ἕως σήμερα εἶναι Ἐπίσκοποι Ρώμης, εἶναι πάπες; Οἱ ἀβάπτιστοι;

Ὅχι!!!

Ὅσο καί νὰ βροντοφωνάζουν, ὅσο καί νὰ γράφουν θεολογικά καί νομικά, ὅσο καί νὰ ἀναθεματίζουν τοὺς αἰρετικούς καί ἰδιαίτερος τοὺς Λατίνους οἱ δῆθεν συντηρητικοὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου, οὐσιαστικά κάνουν χαρτοπόλεμο, διότι καί κοινὸ ποτήριο ἔχουν μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ καί μὲ ὅλους ὅσους προανέφερα πού παρευρέθησαν στήν “ἐνθρόνιση τοῦ πάπα.”

Δὲν πιστεύω νὰ ἀγνοοῦν τὸ “ὁ κοινῶν ἀκοινωνήτω ἀκοινωνήτος ἐστὶν”!!!!

Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ὑπακοῦμε στίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, διότι εἶναι σέ ὅλους μας γνωστό ὅτι ἡ ὑπακοὴ ὁδηγεῖ στήν ζωὴ, ἐνῶ ἡ παρακοὴ στὸν θάνατο. Τὸ βάπτισμα εἶναι ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου καί ὄχι τὸ ράντισμα τῶν Λατίνων. Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ ἐμᾶς θά ἀλλοιώσει ἢ θά ἀλλάξει τὸν διαχρονικὸ Λόγο τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων Του; Ποιὸς δὲν θά παραμείνει πιστὸς «ἀχρι θανάτου», ἀφοῦ ὁ Κύριος μᾶς λέει ὅτι «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται.»;

Ποιὸς δὲν θά κλίνει γόνυ ψυχῆς καί σώματος στὰ αἰώνια λόγια τοῦ Δωρεοδότη «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰ ψυχὰς ὑμῶν»; Ἡ Ἑλληνορθόδοξη πατρίδα μας ἐπεβίωσε σ' ὅλες τίς δύσκολες περιόδους τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τῆς καί κυρίως στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας καί τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς, χάρη στήν ὑπομονὴ καί τὴν πίστη τῶν ἀγνῶν ἀνθρώπων στήν Ὀρθόδοξη παράδοση.

Αγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ παράδοση δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ μελέτη τοῦ παρελθόντος, οὔτε τὰ ἀρχαιολογικά μνημεῖα! Ἡ παράδοση εἶναι ἡ μέθο-

δος τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου μέσα ἀπὸ τὸ τρίπτυχο τῆς καθάρσεως, τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς θεώσεως· αὐτὸ παραδίδεται ἀπὸ γενιά σὲ γενιά.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἅγιοι ἀρχιερεῖς, τίμιον πρεσβυτέριον, χορεία τῶν διακόνων, ὀσιότατοι μοναχοὶ καί μονάζουσαι, ἐν Χριστῶ ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα τιμᾷ τοὺς Ἁγίους Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίσθηκαν νὰ τηρήσουν ἀμόλυπτη τὴν Ὀρθοδοξία καί νὰ μεταλαμπαδεύσουν ἀνόθευτη τὴν πίστη καί τὴν παράδοσή της. Οἱ Πατέρες εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οἱ πνευματικοὶ φάροι τῆς Βασιλείας· τὰ τεκμήρια τῆς ἀγιότητος· «ἐπιστολὴ Χριστοῦ γινωσκομένη καί ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων». Εἶναι αὐτοὶ πού ὡς «δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ καί τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι»[9] πρεσβεύουν γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ λόγου τῆς ὑπάρξεώς μας σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, δηλαδή γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

-----

1. Ἰδιόμελον τοῦ Ὁρθρου τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, Τριῶδιον, ἐκδόσεις ΦΩΣ, Αθήναι 1983, σελ. 145.
2. ὁ.π., σελ. 146.
3. Ἰωάννης Δαμασκηνός, Περὶ Εἰκόνων Λόγ. Β', Patrologia Graeca, τόμος 94, κεφ. 19, στήλη 1305.
4. Νικόλαος Γκιολές, Παλαιοχριστιανικὴ μνημειακὴ Ζωγραφικὴ, (π. 300-726), Αθήνα 2007, σελ. 18-19.
5. H.-G. Beck, Ἱστορία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στή Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, μέτ. I. Αναγνώστου, Ἱστορικὲς ἐκδόσεις Στ. Βασιλόπουλος, Αθήνα 2004, σελ. 213-214.
6. P. J. Alexander, The Iconoclastic Council of St. Sophia (815) and its Definition (Horos), DOP. 7, 1953, App. 59, ἀρ. 7 [= Religious and Political History and Thought in the Byzantine Empire, Λονδίνο 1978, ἀρ. VIII.].
7. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου, Ἐμπειρικὴ Δογματικὴ τῆς Ὀρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τίς προφορικὲς παραδόσεις τοῦ π. Ἰωάννου Ρωμανίδου, Τόμος Β', Ἐκδόσεις Ἱεράς Μονῆς Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, Ἐκδοσὴ Α' 2010, σελ. 204.
8. Πρωτοπρ. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ, Δοκίμια Ὀρθόδοξης Μαρτυρίας, Ἐκδόσεις ΑΘΩΣ, Αθήνα, χ.χ., σελ. 213.
9. ἀπὸ τοὺς Αἶνους τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων 318 Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, «Ὁλην εἰσεδεξάμενοι... ὄρον θεοδίδακτον.».

ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ:

• Οί πηγές • Οί μαρτυρίες • Η αλήθεια*

του Γεωργίου Κεκαυμένου

(συνέχεια εκ του προηγούμενου τεύχους)

Αλλά είναι η μαρτυρία του Κανέλλου η μόνη μαρτυρία για το κρυφό σχολειό; Όχι, φυσικά. Ο ίδιος ο Αγγέλου παραθέτει ένα πλήθος από άλλες μαρτυρίες που προέρχονται από τους πλέον έγκυρους και έγκριτους εκπροσώπους της ελληνικής, και όχι μόνον, επιστήμης και διανόησης του 19ου αι., που επιβεβαιώνουν απόλυτα τα λεγόμενα του Κανέλλου.

Πρόκειται για τις μαρτυρίες των

α) Μισαήλ Αποστολίδη, καθηγητή της Θεολογικής σχολής, στα 1837,

β) Κωνσταντίνου Οικονόμου του εξ Οικονόμων, γνήσιου διαφωτιστή[261], στα 1842,

γ) Φίλιππου Ιωάννου, του πρώτου καθηγητή της φιλοσοφίας στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο, στα 1849,

δ) Κωνσταντίνου Φρεαρίτη, καθηγητή της Νομικής, στα 1863,

ε) Charles Tuckermann, πρώτου Αμερικανού προξένου στην Αθήνα, στα 1867, στ) Νικόλαου Δραγούμη, στα 1874

ζ) Γεωργίου Χασιώτη, ιστορικού της εκπαίδευσης, στα 1881.

Και όμως: Όλες αυτές οι μαρτυρίες απορρίπτονται αμέσως ως αναξιόπιστες, καθώς χαρακτηρίζονται εξ αρχής ως προϊόντα του ρητορικού λόγου, ο οποίος από την φύση του αποστρέφεται την πραγματικότητα[262]. Και τι είναι αυτό που μας αποδεικνύει ότι οι μαρτυρίες αυτές είναι προϊόντα ενός αναξιόπιστου και αφερέγγυου ρητορικού λόγου; Το γεγονός ότι αναφέρονται στο κρυφό σχολειό!

Δηλαδή κατά τον Αγγέλου, όλοι αυτοί οι άνθρωποι, κορυφαίοι εκπρόσωποι της επιστήμης, της διανόησης αλλά και του νεοελληνικού διαφωτισμού, όταν αναφέρονται στο κρυφό σχολειό αφήνουν στην άκρη την αξιοπιστία και την σοβαρότητά τους, και με μωροπιστία μικρού παιδιού γίνονται οι πλέον ένθερμοι υποστη-

ρικτές ενός εξόφθαλμου ιστορικού ψεύδους. Και αυτό την στιγμή που και οι ίδιοι και οι ακροατές τους μπορούσαν από την προσωπική τους εμπειρία να γνωρίζουν την αλήθεια. Λέω από την δική τους εμπειρία, γιατί οι πιο πολλοί απ' αυτούς είχαν ανδρωθεί και είχαν πάει σχολειό επί τουρκοκρατίας.

Και αν ο Αγγέλου λέει όλα αυτά για ανθρώπους που υπήρξαν πρωτοπόροι ο καθένας στον χώρο του και την επιστήμη του, οι επίγονοί του τον «ξεπέρασαν» κατά πολύ. Αυτοί δεν διστάζουν πλέον να πουν ότι οι παραπάνω γίγαντες της νεοελληνικής διανόησης και επιστήμης δεν είναι τίποτε άλλο παρά «ομάδες λογίων που δεν τις θέλγει η έρευνα»[263]! Δεν «έθελγε» λοιπόν η έρευνα ούτε τον Μισαήλ Αποστολίδη, ούτε τον φιλόσοφο Φίλιππο Ιωάννου, ούτε τον νομικό Κωνσταντίνο Φρεαρίτη, όλοι τους καθηγητές πανεπιστημίου, ούτε φυσικά τον ιστορικό της εκπαίδευσης Γεώργιο Χασιώτη!!! Εξαιρετικά.

Όμως, δεν είναι οι μαρτυρίες για το κρυφό σχολειό μόνον αυτές που παραθέτει ο Αγγέλου.

Για παράδειγμα, ανάμεσα στην μαρτυρία του Κανέλλου, από το 1822, και την μαρτυρία του Μισαήλ Αποστολίδη, από το 1837 (του... Μισαηλίδη, που τον λέει κάποια στιγμή η ιστορικός Κατσιαμπούρα[264]), υπάρχει και μια άλλη άκρως σημαντική μαρτυρία, αυτή του Ιακωβάκη Ρίζου- Νερουλού. Μια μαρτυρία που ενώ την αναφέρει ο Α. Πολίτης ήδη από το 1994[265], την αγνοεί ο Αγγέλου το 1997. Γιατί, όπως βλέπετε, οι αναθεωρητές ιστορικοί δεν διαβάζονται ούτε μεταξύ τους! Και εμείς περιμένουμε μετά απ' αυτούς να διαβάσουν και τις πηγές;

Ο Νερουλός, ξαναθυμίζω, το 1826 έδωσε στα γαλλικά μια σειρά διαλέξεων στην Γενεύη για την νέα ελληνική φιλολογία, οι οποίες εκδόθηκαν την επόμενη χρονιά σε βιβλίο, το οποίο επανεκδόθηκε αναθεωρημένο και συμπληρωμένο το 1828, ενώ το 1870 μεταφράστηκε στα

* Ελήφθη από: www.antibaro.gr

ελληνικά.

Εκεί, όπως ακριβώς και ο Κανέλλος, μας λέει επί λέξει:

«Οι Τούρκοι απηγόρευαν επί κεφαλική ποινή την οικοδομήν νέων εκκλησιών. [...] Εμπόδιζον δε δια της αυτής αυστηρότητος και την καθίδρυσιν δημοσίων σχολείων, φοβούμενοι μήπως οι χριστιανοί διδασκόμενοι αποβώσι δούλοι επικίνδυνοι και δυσκυβέρνητοι»[266].

Γι' αυτό και πολλά σχολεία σε δύσκολους καιρούς ιδρύονταν με άδεια όχι για σχολείο, αλλά για σωφρονιστικό κατάστημα. Όπως τότε που ήταν μέγας δραγουμάνος της Πύλης ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος:

«Ο Μαυροκορδάτος, απολαύων ευνοίας και τιμής παρά το οθωμανικό υπουργείο, [...] ελάμβανεν άδεια του συνιστάν σχολεία δημόσια εν διαφόροις τουρκικαίς πόλεσι της ευρωπαϊκής και ασιατικής Τουρκίας»[267]. Όμως, «τα ανωτέρω σχολεία των επιστημών και της φιλολογίας ηνοιγόντο [από τον Παναγιωτάκη Νικούσιο και τον Μαυροκορδάτο] μόνον ως δήθεν σωφρονιστήρια [Maisons de correction], ήτοι φυλακαί»[268].

Δηλαδή, για να επιτρέψουν κάποιοι Τούρκοι διοικητές την ίδρυση ανώτερων σχολείων έδιναν προσχηματικές άδειες, ώστε να λειτουργήσουν όχι ως σχολεία αλλά σαν φυλακές.

Όπως αναφέραμε παραπάνω, οι αναθεωρητές ιστορικοί απορρίπτουν την μαρτυρία του Νερουλού αναφανδόν ως αναξιόπιστη. Έτσι, ο καθηγητής Πολίτης θεωρεί πως τα όσα αναφέρει ο Νερουλός είναι προϊόν του φανατισμένου κλίματος του ρομαντικού φιλελληνισμού[269]. Με την μαρτυρία του Νερουλού έχει ασχοληθεί διεξοδικά ο καθηγητής Χ. Πατρινέλης, ο οποίος καταρχήν θεωρεί ότι είναι απίθανο το να λειτουργούσε ένα σχολείο ως φυλακή, διότι οι Τούρκοι αμέσως θα το αντιλαμβάνονταν, μιας και θα μπαινόβγαιναν σ' αυτό «εκατοντάδες μαθητές», ενώ παρατηρεί πως είναι «εντελώς αμάρτυρο» ότι «ο Παναγιωτάκης Νικούσιος και ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, μ' αυτόν ή άλλον τρόπο, ίδρυσαν σχολεία»[270].

Για το πρώτο μπορούμε να παρατηρήσουμε τα εξής: το θέμα δεν είναι το αν οι Τούρκοι ήξεραν πως η δήθεν φυλακή ήταν σχολείο. Ασφαλώς και θα το ήξεραν ή κάποια στιγμή θα το καταλάβαιναν. Το σημαντικό είναι ότι η σχετική

άδεια για την ανέγερση του κτηρίου δεν είχε δοθεί για σχολείο. Αυτό σημαίνει πως το κτήριο εκείνο δεν θα μπορούσε να ξαναλειτουργήσει στο μέλλον ως σχολείο. Όσο για τα λεγόμενα περί «εκατοντάδων μαθητών», με αυτά ο σεβαστός καθηγητής δείχνει το πόση επαφή τελικά έχουν οι αναθεωρητές ιστορικοί με την εκπαίδευση του Ελληνισμού επί τουρκοκρατίας. Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης, θα ξαναθυμίσουμε πως το περίφημο Φροντιστήριο της Τραπεζούντας είχε το 1855, σε εποχή τανζιμάτ δηλαδή, όλους κι όλους 50 μαθητές.

Τώρα πάμε στην επόμενη παρατήρηση του καθηγητή Πατρινέλη, ότι δηλαδή ο Νερουλός ήταν «απαρασκευάστος για τέτοιο έργο»[271]. Καταρχήν, ο Νερουλός μπορούσε, ως «αξιωματούχος Φαναριώτης» που ήταν, να έχει «καλή γνώση των πραγμάτων της καθ' ημάς Ανατολής»[272]. Αλλά με όσα λέει, έχει τελικά ως στόχο «να εξάρει τον ρόλο της παραδοσιακής ηγεσίας (της Εκκλησίας και ιδίως των Φαναριωτών) στον ιστορικό βίο του γένους, γενικεύοντας, υπερβάλλοντας ή ακόμη και επινοώντας, όπως φαίνεται, ανύπαρκτα «γεγονότα»[273].

Όμως, για να στοιχειοθετηθεί μια τέτοια κατηγορία, θα έπρεπε βέβαια να προσκομιστούν και κάποιες αποδείξεις. Το γεγονός πως όσα λέει ο Νερουλός για τον Παναγιωτάκη Νικούσιο και τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο είναι αμάρτυρα δεν σημαίνει αυτόματα πως είναι και ψευδή. Υπάρχουν πάρα πολλά ιστορικά γεγονότα που μαρτυρούνται από μία και μοναδική πηγή. Το ζήτημα λοιπόν είναι αν ο ίδιος ο Νερουλός είναι αξιόπιστος ως ιστορική πηγή και όχι αν τα όσα αναφέρει τα επιβεβαιώνουν αναγκαστικά και κάποιοι άλλοι. Παρ' όλ' αυτά, οι αναθεωρητές ιστορικοί απορρίπτουν την μαρτυρία του Νερουλού αναφανδόν ως κίβδηλη και αναξιόπιστη.

Όμως, ο Ιάκωβος (Ιακωβάκης, όπως αποκαλεί ο ίδιος τον εαυτό του) Ρίζος-Νερουλός υπήρξε μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες του ελληνικού δημόσιου βίου στο πρώτο μισό του 19ου αιώνα. Φαναριώτης με αριστοκρατική καταγωγή, έτυχε μεγάλης μόρφωσης, ενώ από νωρίς κατέλαβε υψηλότατα κρατικά αξιώματα. Από το 1818 βρισκόνταν στις Παραδουνάβιες ηγεμονίες, ως πρωθυπουργός

(premier ministre) των Ελλήνων ηγεμόνων τους, όπου και έλαβε μέρος στο επαναστατικό κίνημα του Υψηλάντη. Με την απελευθέρωση, ακολούθησε τον Καποδίστρια στην Ελλάδα και εξελέγη πρώτος γραμματέας στη Εθνοσυνέλευση του Άργους. Στην συνέχεια διετέλεσε υπουργός Εξωτερικών, Εμπορικού Ναυτικού και Παιδείας. Επίσης υπήρξε σύμβουλος επικρατείας, αλλά και πρώτος πρόεδρος της Αρχαιολογικής Εταιρείας. Ο Νερουλός πέθανε το 1849 στην Κωνσταντινούπολη, όπου υπηρετούσε ως πρέσβης της Ελλάδος.

Και παρόλο που σαν Φαναριώτης «ήταν σε θέση να γνωρίζει», θέλουν οι αναθεωρητές ιστορικοί να πιστέψουμε πως αυτός ο λαμπρός Έλληνας μπορούσε να κατασκευάζει ανύπαρκτα γεγονότα. Και όλα αυτά τα λένε και τα υποστηρίζουν, διότι ο Νερουλός τόλμησε να αναφερθεί στον φοβερό διωγμό που είχαν εξαπολύσει οι Τούρκοι, καθ' όλη την διάρκεια της σκλαβιάς, στα σχολεία και την παιδεία των υπόδουλων Ελλήνων.

Και ήταν μάλιστα τόσο αδίστακτος ο Νερουλός, ώστε όλα αυτά τα ψέματα να τα μεταφέρει, χωρίς καμιά ντροπή, και προς το ευρωπαϊκό κοινό, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσει τον ρόλο των Φαναριωτών και της εκκλησίας, παρασυρμένος από τον φανατισμό του ρομαντικού φιλελληνισμού. Και οι Ευρωπαίοι από κάτω να τον ακούνε και να δέχονται σαν άκριτα και άβουλα όντα όλα τα παραμύθια που τους σερβίριζε. Και όχι μόνον να τον ακούνε, αλλά να εκδίδουν τις διαλέξεις του Νερουλού σε δύο αλληπάλληλες εκδόσεις και να τις μεταφράζουν αμέσως στα γερμανικά, τα ολλανδικά και στα πολωνικά[274]!

Δηλαδή σύμφωνα με τους αναθεωρητές ιστορικούς, ένας δύο αδίστακτοι και φανατισμένοι Έλληνες κορόιδευαν εν ψυχρώ χιλιάδες ανόητους και αφελείς Ευρωπαίους σε όλη την Ευρώπη! Λες και οι Ευρωπαίοι περίμεναν τον Νερουλό για να μάθουν την αλήθεια. Λες και δεν είχαν οι ίδιοι για τα θέματα αυτά άμεση πληροφόρηση από πρώτο χέρι, από

τους διπλωμάτες τους και τους περιηγητές τους, οι οποίοι όλους αυτούς τους αιώνες είχαν πάει όχι μια και δυο, αλλά πολλές φορές στη Οθωμανική αυτοκρατορία.

(συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

[261]. Α. Αγγέλου, όπ. παρ. σ. 29.

[262]. Α. Αγγέλου, όπ. παρ. σ. 51.

[263]. Π. Στάθης, «Το Κρυφό Σχολείο: Διαδρομές του Μύθου, Διαδρομές της Ιστορίας», εισήγηση στο συνέδριο «Η ιστορία ως διακύβευμα. Μορφές σύγχρονης ιστορικής κουλτούρας», 2001, δημοσιευμένη (και) σε αρχείο pdf στο cd-rom που συνοδεύει το του Historein/Ιστορείν 4, 2003-2004, σ. 2 (του pdf).

[264]. Γ. Κατσιμπούρα, «Το Κρυφό Σχολείο και ο Γρηγόριος Ε'», εφ. Η ΑΥΓΗ, 24-3-2004.

[265]. Α. Πολίτης, «Φεγγαράκι μου Λαμπρό... Απόπειρα για Ένα Μικρό σχεδιάσμα της Πρώτης Φάσης της Ιστορικής Διαδρομής του Μύθου του «Κρυφού Σχολείου», εφ. Η ΑΥΓΗ 1994. Επίσης στον τόμο του ίδιου, Το Μυθολογικό Κενό, Αθήνα 2000, σσ. 27-28. Το ίδιο άρθρο επίσης στην ΑΥΓΗ, 22-3-2007.

[266]. Ι. Ρίζος-Νερουλός, Ιστορία των Γραμμάτων παρά τοις Νεωτέροις Έλλησι, Αθήνησι 1870, σ. 64. Πρωτότυπη έκδοση: J. Rizo-Néroulos, Cours de Littérature Grecque Moderne, seconde édition revue et augmentée, Genève-Paris 1828, σ. 51 (στην Α' έκδοση, Genève-Paris 1827, σ. 45).

[267]. Ι. Ρίζος-Νερουλός, (1870) σ. 43. J. Rizo-Néroulos, (1828) σ. 30, (1827) σ. 28.

[268]. Ι. Ρίζος-Νερουλός, (1870) σσ. 65-66. J. Rizo-Néroulos, (1828) σ. 52, (1827), σ. 46.

[269]. Α. Πολίτης, «Φεγγαράκι μου Λαμπρό... Απόπειρα για Ένα Μικρό σχεδιάσμα της Πρώτης Φάσης της Ιστορικής Διαδρομής του Μύθου του «Κρυφού Σχολείου», εφ. Η ΑΥΓΗ 1994. Και στον τόμο του ίδιου Το Μυθολογικό Κενό, Αθήνα 2000, σ. 28. Το ίδιο και στην εφ. Η ΑΥΓΗ, 22-3-2007.

[270]. Χ. Γ. Πατρινέλης, «Το Κρυφό Σχολείο και πάλι» [2005], Αρδην 64, 2007, σ. 38.

[271]. Χ. Γ. Πατρινέλης, όπ. παρ. σ. 38. [272]. Χ. Γ. Πατρινέλης, όπ. παρ. σ. 37. [273]. Χ. Γ. Πατρινέλης, όπ. παρ. σ. 38.

[274]. Α. Πολίτης, «Φεγγαράκι μου Λαμπρό... Απόπειρα για Ένα Μικρό σχεδιάσμα της Πρώτης Φάσης της Ιστορικής Διαδρομής του Μύθου του «Κρυφού Σχολείου», εφ. Η ΑΥΓΗ 1994. Επίσης στον τόμο του ίδιου, Το Μυθολογικό Κενό, Αθήνα 2000, σ. 28. Το ίδιο άρθρο επίσης στην ΑΥΓΗ, 22-3-2007.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΟΠΗ ΠΙΤΑΣ ΙΕΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Την Τετάρτην 3/16 Ιανουαρίου 2013 πρωϊ, εις την αίθουσαν έκδηλώσεων του Ίερού Ναού "Ρόδον τόν Αμάραντον" Πειραιώς, έπραγματοποιήθη ή κοπή τής βασιλόπιττας του Ίερού Κλήρου τής Ίεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και τών όμόρων Μητροπόλεων: Πειραιώς & Σαλαμίνος και Αττικής και Βοιωτίας.

Είς την έκδήλωσιν παρέστησαν έκτός τών Έπιχωρίων Αρχιερέων, δηλ. του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Έλλάδος κ.κ. Καλλινίκου, του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς και Σαλαμίνος κ.Γεροντίου και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου και Σεβασμιώτατοι και Θεοφιλέστατοι Αρχιερείς: Τορόντο κ, Μωϋσής, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, Μαραθώνος κ. Φώτιος, Πόρτλαντ κ. Σέργιος και Βοστώνης κ. Δημήτριος.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΣ ΣΕΡΒΙΑΝ ΚΑΙ ΒΟΣΝΙΑΝ

Την Κυριακήν 14/27 Ιανουαρίου 2013, ήμέρα τής μνήμης του Αγίου Σάββα, πρώτου Αρχιεπισκόπου Σερβίας, ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Έλλάδος κ.κ. Καλλίνικος μετέβη εις Βελιγράδι διά την πρώτην πανήγυριν του έπ' όνόματι του μεγάλου αυτού Αγίου τής Όρθοδόξου Έκκλησίας μας τιμωμένου Ίερού Ναού.

Ό Ίερός Ναός του Αγίου Σάββα στεγάζει πλέον την αναδιοργανωμένην Ένοριαν τών Γ.Ο.Χ. του Βελιγραδίου, ή όποια κατά τό μεγαλύτερον μέρος παρέμεινε πιστή εις την

κανονικήν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἀποστασίαν τοῦ Αὐγούστου τοῦ 2011.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς ὁ Μακαριώτατος ἔκειρε δύο Αναγνώστας.

Ἦδη ἡ Ἔνορία τοῦ Ἁγίου Σάββα Σερβίας, μὲ τακτικὸν Ἐφημέριον τὸν Πανοσιώτατον Ἱερομόναχον π. Ἰωσήφ Μίκιτς, ἀποτελεῖ τὸ διοικητικὸν κέντρον τῆς Κανονικῆς ἐν Σερβία Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ διαθέτει Ἰστότοπον εἰς τὴν Σερβικὴν Γλῶσσαν διὰ νὰ ἐπιτελεῖ τὴν διακονίαν τῆς καλῆς μαρτυρίας εἰς τοὺς Σέρβους ἀδελφούς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν πανήγυριν, ὁ Μακαριώτατος μετέβη εἰς Βοσνίαν διὰ νὰ ἐπευλογήσῃ τὸ ἔργον τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου π. Μεθοδίου Ζάχαριτς. Εἰς τὴν Βοσνίαν ὑφίσταται ἡ Ἱερά Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ Πίρκοφτσι ὅπου λειτουργεῖ καὶ Ἔνορία διὰ τὸ ἐκεῖ ποιμνιον τῶν Γ.Ο.Χ.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Εἰς τὰς 13/26 Ἰανουαρίου 2013 ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλυβίτου ἐώρτασε τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος κ. Μάξιμος. Τὴν ἡμέραν τῶν ὀνομαστηρίων του ὁ Σεβασμιώτατος ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱερόν Καθεδρικὸν Ναὸν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης.

***

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Καλλίνικος προσέστη εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν συλλεῖτουργον εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Καλλιπόλεως Πειραιῶς, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου (17 Ἰανουαρίου) μετὰ τοῦ ἑορτάζοντος Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Θεοδοσίου. Παρίστατο συμπροσευχόμενος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος.

***

Κατὰ τὴν ἐφετινὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, 25-1/7-2-2013 ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ.

Γρηγόριος έόρτασε τὰ όνομαστήριά του εις τόν Ιερών Ναόν Αγίου Νικολάου Αχαρνών.

Παρίσταντο συμπροσευχόμενοι ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Καλλίνικος, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος και ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Μαραθώνος κ. Φώτιος.

* * *

ΕΟΡΤΗ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΕΥΓΕΝΙΚΟΥ

Τήν 6/19 Φεβρουαρίου 2013 έορτή του Μεγάλου Φωτίου ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Μαραθώνος κ. Φώτιος έλειτούργησεν εις τόν Ιερών Ναόν Αγίου Αθανασίου Ν. Φιλαδελφείας.

Παρίσταντο συμπροσευχόμενοι ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Καλλίνικος, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος και ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιος.

Ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ.κ. Καλλίνικος προέστη της λαμπράς πανηγύρεως του Ιεροῦ Ναοῦ Αγίου Μάρκου του Ευγενικού Πατρών, την Παρασκευήν 19-1/1-2-2013.

ΕΟΡΤΗ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Τήν 18/31-1-2013, ήμέραν της έβδομάδος Τρίτην έπανηγύρισεν ό Ιερός Καθεδρικός Αγίου Αθανασίου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Της Αρχιερατικής θ. Λειτουργίας προεξήρχεν ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ.κ. Καλλίνικος συμπαραστατούμενος υπό του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Μαραθώνος κ. Φωτίου.

Τη αυτή ήμέρα έπανηγύρισαν και οι όμώνυμοι Ιεροί Ναοί εις Βοστώνην και Μόντρεαλ Καναδά.

ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ & ΙΕΡΟΨΑΛΤΩΝ

Τὴν Κυριακὴν 21-1/3-2-2013 ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν Αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Ρόδον τὸ Ἀμαραντον» Πειραιῶς, διὰ πρώτην φορὰν Σύναξις τῶν Ἐπιτρόπων καὶ τῶν Ἱεροψαλτῶν τῶν τριῶν ὁμόρων Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ Κέντρου, ἤτοι Ἀθηνῶν-Πειραιῶς-Ἀττικοβοιωτίας. Ὁ Μακαριώτατος καλωσόρισε τοῦ Ἱεροψάλτας καὶ τοὺς Ἐπιτρόπους, οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ ἄμεσοι συνεργάται τῶν Κληρικῶν καὶ ἐτόνισεν ὅτι ὁ ἐγκαινισμὸς τῶν συνάξεων αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν κινητοποίησιν τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου καὶ τὴν καλύτεραν συνεργασίαν κλήρου καὶ λαοῦ διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συνάξεως ἐγένετο καὶ ἡ κατὰ τὸ ἔθιμον κοπὴ τῆς Πρωτοχρονιάτικης πίττας.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΝΕ.Ο.Σ. ΣΤΑ ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ

Τὸ Σαββάτο 17-2/2-3-2013 ὁ Νεανικὸς Ὁρθόδοξος Σύνδεσμος τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπραγματοποίησε ἡμερησία ἐκδρομὴ σὲ Μ. Σπήλαιο - Ἁγία Λαύρα - Καλάβρυτα - Κέρτεζη. Μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Σεβασμιώτατο Ἀττικῆς κ. Χρυσόστομο, τοὺς Θεοφιλεστάτους Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριο, Μαραθῶνος κ. Φώτιο, τὸν Πρόεδρο τῆς Συντονιστικῆς τοῦ Νέ.Ο.Σ. Αἰδ. π. Στυλιανό οἱ νέοι μας εἶχαν τὴν εὐκαιρίᾳ νὰ προσκυνήσουν πληθώρα ἁγίων λειψάνων καὶ νὰ ξεναγηθοῦν στοὺς χώρους τῆς μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου, πρῶτο σταθμὸ τῆς προσκηνυματικῆς αὐτῆς ἐκδρομῆς.

Ἐν συνεχείᾳ, σειρὰ εἶχε ἡ Ἁγία Λαύρα καὶ μὲ τὴν ἰσχυρὴ τῆς συμβολικὴ σημασία γιὰ τὸ γένος μας. Ἐκεῖ φυλάσσεται τὸ ἱστορικὸ λάβαρο τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καθὼς καὶ πλήθος κειμηλίων, ὅπως κώδικες καὶ ἔγγραφα καθὼς καὶ ἱερά λείψανα.

Τρίτος σταθμὸς, ἡ μαρτυρικὴ πόλις τῶν Καλαβρύτων. Οἱ νέοι ἀπέτισαν φόρο τιμῆς στοὺς ἀδικοχαμένους κατοίκους τῶν Καλαβρύτων. Στὸ κέντρο τῆς πόλης δεσπόζει ὁ κεντρικὸς Ἱερός Ναός μὲ τὸ ἱστορικὸ ρολοῖ μὲ τοὺς δείκτες κολλημένους στὴν ὥρα τῆς καταστροφῆς, 2:34' τῆς μεσημβρίας τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1943, ὅπως δείχνουν οἱ δείκτες τοῦ σταματημένου ρολογιοῦ τῆς ἐκκλησίας. Σημειωτέον ὅτι ὁ Ναός ὅπως καὶ ὀλόκληρη ἡ πόλις κήκε ὀλοσχερῶς. Σώζονται μέχρι σήμερα, οἱ κολῶνες τοῦ παλαιοῦ ναοῦ, σιωπηλοὶ μάρτυρες τῆς γερμανικῆς θηριωδίας!

Τὸ προσκηνυμα ὀλοκληρώθηκε στὸ χωριὸ Κέρτεζη. Ἐκεῖ ὑπάρχει μικρὴ κοινότητα Γνησίων Ὁρθόδοξων μὲ ἔνδοξο παρελθὸν διωγμῶν καὶ ἀγώνων ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μετά τόν κατανυκτικό έσπερινό, τόν όποιο έτέλεσε ό π. Στυλιανός, συμπαραστατούμενος από τόν Ίερολογιώτατο Ίεροδιάκονο π. Καλλίνικο, ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Γρηγόριος ανέλυσε στους νέους το νόημα τής παραβολής του άσώτου μέ προβολή στήν σημερινή πραγματικότητα. Ακολούθησαν τά κεράσματα πού μέ πολλή φροντίδα και αγάπη για τούς νέους έτοιμασαν οί άδελφοί Κερτεζιώτες και στή συνέχεια ή άποστολή πήρε τό δρόμο τής έπιστροφής για τήν Αθήνα, ολοκληρώνοντας έτσι μία ήμέρα πλούσια σέ έμπειρίες, διδάγματα εύλογία και άναψυχή!

Η ΕΝΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΤΥΛΙΔΟΣ

Τήν Κυριακήν του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, 18/31-3-2013, ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Μαραθώνος και Τοποτηρητής Φθιώτιδος κ. Φώτιος προέστη εις τήν Αρχιερατικήν θ. Λειτουργίαν εις τόν Ίερόν Ναόν Ευαγγελισμού τής Θεοτόκου Στυλίδος Φθιώτιδος. Έπρόκειτο διά τήν πρώτην λειτουργίαν μετά τήν άποδοχήν τής αιτήσεως τής Ένορίας διά τήν επανένταξιν αυτής υπό τήν κανονικήν Ίεράν Σύνοδον.

Η Ιστορική διά τούς αγώνας της κατά τήν εποχήν τών διωγμών Ένορία, διαθέτει ένα περικαλλή Ναόν εις περιόπτον θέσιν τής άμφιθετρικής Στυλίδος και στελεχοῦται υπό του Πανοσιωτάτου Ίερομονάχου π. Σπυριδώνος Γιαννόπουλου και ενός δραστηρίου Έκκλησιαστικού συμβουλίου.

Ό Θεοφιλέστατος προέστη του Αρχιερατικού Έσπερινου και τής Θ. Λειτουργίας και κατά τήν πανήγυριν τής Ένορίας κατά τήν άμέσως έπομένην Κυριακήν 25-3/7-4-2013.

Ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ.κ. Καλλίνικος μετέβη τήν Κυριακήν 1/14-4-2013 διά τήν τρίτην κατά συνεχόμενην Κυριακήν τέλεσιν Αρχιερατικής Λειτουργίας και τόν έπιστηριγμόν τών πιστών.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Τὴν Κυριακὴ 25-2/10-3-2013 ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Πόρτλαντ κ. Σέργιος ἐχειροτόνησεν τὸν Ὁσιώτατον Μοναχὸν π. Μωϋσῆ Fredricks, μέλος τῆς ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου Kelseyville Καλιφορνίας εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Διακόνου.

Τὸ Σάββατον 31-3 / 13-4 - 2013, ἡμέραν μνήμης τοῦ Ἁγίου Ὑπατίου Ἐπισκόπου Γαγγρῶν, εἰς τὸν κατάμεστον ἀπὸ πιστοὺς Καθηδρικὸν Τερόν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Αχαρνῶν, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ.κ. Χρυσόστομος προήγαγε τὸν εὐλαβέστατον Διάκονον π. Χρῆστον Παπαδόπουλον εἰς τὸν δεύτερον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης (τὸν τοῦ Πρεσβυτέρου), καὶ ἀκολουθῶς τὸν εὐβλαβέστατον Ματθαῖον Μαβίδην εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης (τὸν τοῦ Διακόνου).

